MILÉNIUM 02

STIEG LARSSON

DÍVKA, KTERÁ SI HRÁLA S OHNĚM

HOST

MILÉNIUM 02

STIEG
LARSSON

DÍVKA, KTERÁ SI HRÁLA S OHNĚM

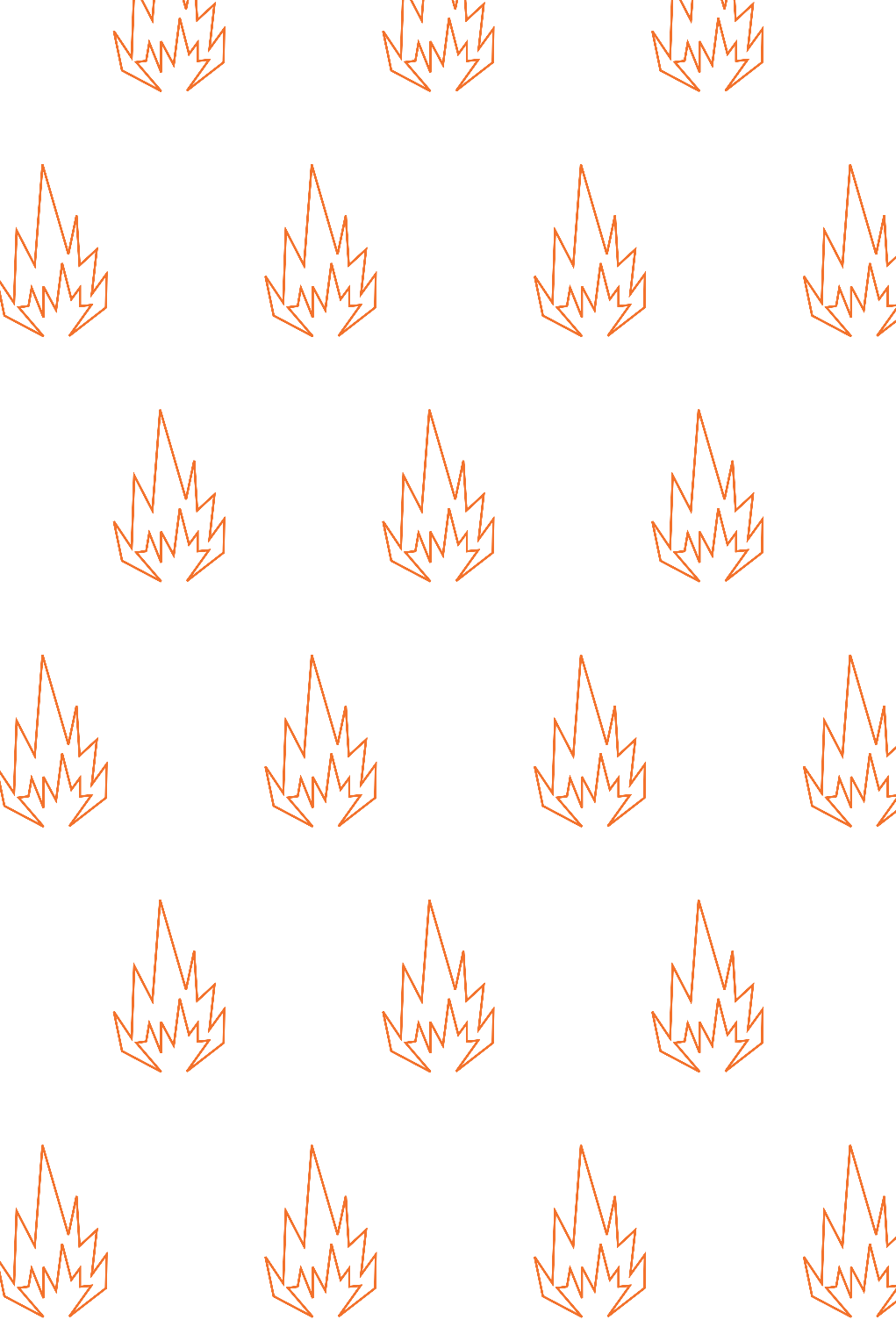

STIEG LARSSON

DÍVKA, KTERÁ SI HRÁLA S OHNĚM

BRNO 2011

Flickan som lekte med elden

Copyright © Stieg Larsson, 2004
First published by Norstedts, Sweden, 2006
Published by agreement with Norstedts Agency
Cover photo © Vojtěch Vlk, 2015
Translation © Azita Haidarová, 2009
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2009, 2011
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7294-487-3 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7294-488-0 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7294-490-3 (Formát MobiPocket)

PROLOG

Byla připoutaná koženými řemeny k úzké pryčně s rámem z tvrzené oceli. Popruh měla utažený přes hrudní koš. Ležela na zádech. Ruce měla přivázané k pelesti podél boků.

Už dávno vzdala veškeré pokusy zbavit se pout. Byla vzhůru, ale měla zavřené oči. Pokud by je otevřela, ocitla by se ve tmě a jediným zdrojem světla by byl slabý proužek pronikající škvírou nade dveřmi. V ústech cítila ošklivou pachuť a toužila po tom, aby si mohla vyčistit zuby.

Část jejího vědomí naslouchala, zda se neozvou kroky, které by znamenaly, že přichází on. Neměla ani tušení, jak daleko večer pokročil, na jeho návštěvu však už zřejmě bylo pozdě. Náhlé zavibrování postele ji přimělo otevřít oči. Jako by někdo kdesi v domě spustil stroj. Po několika vteřinách si nebyla jistá, zda se jí to nezdálo a zda ten zvuk byl skutečný.

V hlavě si odškrtla další den.

Byl to čtyřicátý třetí den jejího vězení.

Začal ji svědit nos a otočila hlavu, aby se mohla poškrábat o polštář. Potila se. V pokoji bylo dusno a teplo. Na sobě měla obyčejnou noční košili, která se pod ní shrnula do záhybů. Když nadzvedla kyčel, podařilo se jí ukazovákem a prostředníkem zachytit kousek látky a centimetr po centimetru si tak na jedné straně košili narovnat. Celý proces zopakovala i druhou rukou. Pod křížem však zůstal záhyb. Matrace byla zcuckovatělá a nepohodlná.

Naprostá izolace způsobila, že ostře vnímala i nepatrné vjemy, které by jinak sotva zaznamenala. Popruh měl dostatečnou vůli k tomu, aby změnila polohu a otočila se na bok, bylo to však nepříjemné, jelikož jedna ruka pak zůstala zkroucená na zádech a zdřevěněla jí.

Nebála se. Zato měla strašlivý vztek.

Zároveň ji mučily vlastní myšlenky, které neustále přecházely v ošklivé fantazie o tom, co s ní bude dál. Nenáviděla svou nucenou bezmoc. Ačkoli se pro ukrácení času snažila soustředit na něco jiného a vytěsnit z mysli svou situaci, úzkost se vždy vrátila. Visela nad ní jako plynový oblak a hrozilo nebezpečí, že jí pronikne póry do těla a otráví ji. Objevila, že nejlepší způsob, jak úzkost udržet v bezpečné vzdálenosti, je fantazírovat o něčem, co jí dodává pocit síly. Zavřela oči a snažila se vybavit si pach benzínu.

Seděl v autě s otevřeným bočním oknem. Přiběhla k vozu, okénkem dovnitř vchrstla benzín a škrtla zápalkou. Bylo to dílo okamžiku. Ihned vyšlehly plameny. Svíjel se v mukách a ona slyšela jeho křik hrůzy a bolesti. Ucítila pach spáleného masa a ještě silnější zápach škvířící se umělé hmoty a zuhelnatělého čalounění sedadla.

Zřejmě ji přemohla dřímota, jelikož jeho kroky přeslechla, ale když se otevřely dveře, byla úplně vzhůru. Světlo pronikající dovnitř pootevřenými dveřmi ji oslnilo.

On tedy přišel.

Byl vysoký. Nevěděla, jak je starý, ale byl to dospělý muž. Měl rezavohnědé rozcuchané vlasy, brýle s černými obroučkami a řídký plnovous. Byl cítit vodou po holení.

Nenáviděla jeho pach.

Mlčky stál u nohou pryčny a dlouho ji pozoroval.

Nenáviděla jeho mlčení.

Stál zády ke světlu a tvář měl skrytou ve stínu, viděla pouze jeho siluetu. Najednou na ni promluvil.

Nenáviděla jeho hlas.

Řekl jí, že má dnes narozeniny a že jí chce popřát. Jeho hlas nebyl nepřátelský ani ironický. Byl neutrální. Tušila, že se usmívá.

Nenáviděla ho.

Přistoupil blíže k ní, obešel ji a zastavil se u hlavy postele. Položil jí hřbet vlhké ruky na čelo a prsty jí pročísl vlasy, což mělo být zřejmě přátelské gesto. Byl to jeho dárek k narozeninám.

Nenáviděla jeho dotyky.

Mluvil na ni. Viděla, jak se mu pohybují rty, ale nedovolila, aby k ní pronikl zvuk jeho slov. Nechtěla ho poslouchat. Nechtěla odpovídat. Slyšela, že zvýšil hlas. Ozval se v něm náznak podrážděnosti nad její netečností. Hovořil o vzájemné důvěře. Po čtyřech minutách zmlkl. Ona jeho pohled ignorovala. Poté muž pokrčil rameny a začal jí upravovat pouta. Trochu utáhl popruh přes prsa a sklonil se nad ní.

Najednou se otočila doleva a co nejprudčeji se od něj odtáhla tak daleko, jak jí popruh dovoloval. Přitáhla kolena k bradě a vykopla směrem k jeho hlavě. Mířila na ohryzek, ale špičkami prstů u nohou ho trefila kamsi pod bradu, muž to však očekával a včas uhnul, takže to byl jen lehký, sotva citelný zásah. Pokusila se ho kopnout ještě jednou, ale to už byl mimo její dosah.

Nohy jí opět klesly na pryčnu.

Prostěradlo přepadlo přes pelest na podlahu. Noční košile se jí vyhrnula vysoko nad kyčle. Muž obešel pryčnu a zkrátil jí pouta na nohou. Pokusila se přitáhnout nohy k sobě, ale muž ji popadl jednou rukou za kotník, druhou rukou jí stlačil koleno a připoutal nohu koženým řemenem. Obešel ji a přivázal i druhou nohu.

Pak byla úplně bezmocná.

Zvedl prostěradlo ze země a přikryl ji. Dvě minuty ji mlčky pozoroval. V šeru cítila jeho vzrušení, ačkoli ho na sobě nedal žádným způsobem znát. Určitě měl erekci. Věděla, že chce natáhnout ruku a dotýkat se jí.

Poté se muž otočil, vyšel ven a zavřel za sebou dveře. Slyšela, že je zastrčil na závoru, což bylo naprosto zbytečné, jelikož neměla žádnou možnost zbavit se pout a slézt z postele.

Několik minut ležela a pozorovala tenký proužek světla nade dveřmi. Pak se pohnula a snažila se zjistit, jak pevně ji připoutal. Mohla trošku přitáhnout kolena, ale popruh a pouta na nohou se ihned napjaly. Vzdala to. Ležela bez hlesu a hleděla do prázdna.

Vyčkávala. Fantazírovala o plechovce s benzínem a o zápalce.

Viděla ho promočeného benzínem. Přímo fyzicky cítila v ruce krabičku zápalek. Zatřásla s ní. Krabička zachrastila. Otevřela ji a vyndala jednu zápalku. Slyšela ho něco říkat, ale uzamkla uši a nepustila dál ani slovíčko. Viděla výraz jeho tváře, když se hlavička zápalky blížila ke škrtátku. Slyšela škrábavý zvuk, když se zápalka třela o škrtátko. Ozvala se dlouhá hromová rána. Viděla, jak vyšlehl vysoký plamen.

Drsně se usmála a zatvrdila se.

Té noci jí bylo třináct let.

Díl 01

NEPRAVIDELNÉ ROVNICE

16. až 20. prosince

Rovnici nazýváme podle nejvyšší mocniny neznámé (hodnoty exponentu). Pokud neznámá vystupuje pouze v první mocnině, jedná se o rovnici prvního stupně, pokud vystupuje ve druhé mocnině, jedná se o rovnici druhého stupně atd. Řešení rovnic vyšších stupňů než prvního obsahuje několik různých hodnot neznámé. Tyto hodnoty se nazývají kořeny rovnice.

Rovnice prvního stupně (lineární rovnice):
$3x - 9 = 0$ (kořen rovnice: $x = 3$)

KAPITOLA 01

Čtvrtek 16. prosince až pátek 17. prosince

Lisbeth Salanderová si posunula sluneční brýle na špičku nosu a pod okrajem klobouku přimhouřila oči. Viděla, jak postranním vchodem vyšla z hotelu žena z pokoje číslo třicet dva a zamířila k jednomu ze zelenobílých pruhovaných lehátek u bazénu. Zrak upírala před sebe na zem a zdálo se, že má poněkud vratké nohy.

Salanderová ji ještě nikdy neviděla zblízka. Ženin věk odhadla na něco kolem pětatřiceti let, ale mohlo jí být libovolně mezi pětadvaceti a padesáti. Měla hnědé vlasy po ramena, podlouhlý obličej a zralé tělo jako vystřižené ze zásilkového katalogu na dámské spodní prádlo. Na sobě měla sandály, černé bikiny a sluneční brýle s nafialovělým nádechem. Byla to Američanka a mluvila s jižanským přízvukem. Žena si sundala z hlavy žlutý klobouk, položila ho na zem vedle lehátka a pak přivolala barmana z baru Elly Carmichaelové.

Lisbeth Salanderová si položila knihu na klín, lokla si kávy a natáhla se po krabičce cigaret. Bez otočení hlavy pohlédla k obzoru. Mezi palmami a rododendrony, rostoucími u zdi před hotelem, měla ze svého místa na terase u bazénu výhled na kousek Karibského moře.

O něco dále unášel vítr plachetnici směrem na sever ke Svaté Lucii nebo k Dominice. Na obzoru bylo vidět obrysy šedé nákladní lodi plující do Guyany nebo do některé ze sousedních zemí. Dopolední vedro mírnil slabý větřík, ale Lisbeth cítila, jak jí k obočí

pomalu stéká kapka potu. Lisbeth Salanderová si na opékání se na slunci nijak nepotrpěla. Dny trávila pokud možno co nejvíce ve stínu, takže byla téměř neustále usazená pod sluneční zástěnou. Přesto byla hnědá jako indiánka. Na sobě měla šortky v barvě khaki a černé tílko.

Naslouchala podivným tónům ocelových bubnů zvaných *steel pans*, linoucím se z reproduktoru nad barovým pultem. Hudba ji nikdy ani v nejmenším nezajímala a nedokázala rozlišit skupinu Sven-Ingvars od Nicka Cavea, ale ocelové bubny ji fascinovaly. Zdálo se jí nepravděpodobné, že by někdo dokázal vyrobit hudební nástroj z plechového sudu na olej, a ještě nepravděpodobnější bylo to, že by se mu z něj podařilo vyloudit požadované tóny, které se nepodobaly ničemu jinému. Ty zvuky jí připadaly magické.

Lisbeth Salanderová se najednou začala cítit podrážděná a vrátila se pohledem k ženě, která právě vzala do ruky sklenku s oranžovým nápojem.

Nic jí do toho nebylo. Jen nedokázala pochopit, proč tu ta žena zůstává. Po čtyři noci, od chvíle, kdy sem manželský pár přijel, byla Lisbeth Salanderová svědkem tvrdého teroru odehrávajícího se v sousedním pokoji. Slyšela pláč, zvýšené vzrušené hlasy a několikrát se ozvalo mlasknutí facky. Muži, který ty údery uštědřoval — Lisbeth předpokládala, že je to ženin manžel —, bylo kolem čtyřicítky. Měl tmavé, rovné vlasy učesané na staromódní pěšinku a v Grenadě byl zřejmě z pracovních důvodů. O jeho povolání neměla Lisbeth ani potuchy, ale každé ráno si pěkně oblečený a v kravatě vypil v hotelovém baru kávu, pak si vzal aktovku a zamával na taxík.

Do hotelu se vracel pozdě odpoledne, koupal se a trávil čas se svou ženou u bazénu. Manželé spolu obvykle povečeřeli a vypadali jako nanejvýš tichý a láskyplný pár. Žena možná o jednu nebo dvě sklenky přebrala, ale nikdy nebyla opilá do té míry, že by někoho obtěžovala nebo budila pozornost.

Hádky v sousedním pokoji pravidelně začínaly mezi desátou a jedenáctou hodinou večer, přibližně ve stejné chvíli, kdy Lisbeth Salanderová uléhala s nějakou knihou o matematických záhadách. Nejednalo se o hrubé fyzické týrání. Pokud mohla Lisbeth skrze

zeď posoudit, odehrávala se tam stále dokola stejná scéna. Předešlou noc nedokázala ovládnout zvědavost a vyšla na balkon, aby skrze otevřené dveře sousedního pokoje zjistila, proč se manželé hádají. Muž přes hodinu přecházel po pokoji sem a tam a přiznával, že je ničema a že si svou ženu nezaslouží. Neustále jí opakoval, že ho musí považovat za podvodníka. Žena pokaždé odpověděla, že si nic takového nemyslí, a pokoušela se ho uklidnit. Muž na ni stále více naléhal a nakonec s ní začal třást. A pak mu žena odpověděla, jak po ní chtěl: *…ano, jsi podvodník*.

Pro muže se její vynucené přiznání okamžitě stalo záminkou k tomu, aby napadl její chování a charakter. Nazval svou ženu děvkou. Pokud by toto obvinění bylo namířeno proti Lisbeth Salanderové, bez zaváhání by učinila nezbytná protiopatření. Tak tomu však nyní nebylo, a z praktického hlediska to tudíž nebyl její soukromý problém, což jí ztěžovalo rozhodnutí, zda má či nemá zasáhnout. Lisbeth zaraženě naslouchala mužovu monologu, který najednou přešel ve facky. Právě ve chvíli, kdy se rozhodla vtrhnout na chodbu a vykopnout sousední dveře, se ve vedlejším pokoji rozhostilo ticho.

Když nyní pozorovala ženu u bazénu, zaznamenala nezřetelnou modřinu na rameni a škrábanec na boku, ale nebyla to nijak nápadná zranění.

Před devíti měsíci si Lisbeth přečetla článek v časopise *Popular Science*, který někdo zapomněl na letišti Leonarda da Vinci v Římě, a najednou pocítila neurčitou fascinaci tak obskurní vědeckou disciplínou, jakou je sférická astronomie. Zcela impulzivně zašla do univerzitního knihkupectví v Římě a zakoupila si několik nejzákladnějších pojednání o tomto tématu. Pokud však chtěla porozumět sférické astronomii, musela se napřed pustit do zapeklitějších matematických záhad. V posledních měsících na svých cestách často navštěvovala univerzitní knihkupectví, aby si vyhledala nějakou další knihu.

Knihy povětšinou ležely v jejím cestovním zavazadle. Lisbethino studium bylo značně nesystematické a postrádalo konkrétní cíl až do chvíle, kdy zabrousila do univerzitního knihkupectví v Miami a vyšla z něj s knihou *Dimensions in Mathematics* od doktora

L. C. Parnaulta (Harvardova univerzita, 1999). Knihu objevila těsně předtím, než odjela na Florida Keys a zahájila své toulky Karibikem.

Už měla za sebou Guadeloupe (dva dny v neskutečné díře), Dominiku (příjemné a klidné místo, pět dní), Barbados (jeden den v americkém hotelu, v němž se cítila velice nevítaná) a Svatou Lucii (devět dní). Na Svaté Lucii by se možná zdržela déle, kdyby se nedostala do konfliktu s jakýmsi omezeným místním mladistvým chuligánem, který se usadil v baru v jejím hotelu v postranní uličce. Lisbeth nakonec ztratila trpělivost a vzala ho po hlavě cihlou, odhlásila se z hotelu a odjela trajektem mířícím do Saint George's, hlavního města Grenady. O této zemi nikdy předtím neslyšela a dozvěděla se o ní až poté, co nastoupila na palubu.

Jednoho listopadového rána v deset hodin vystoupila na Grenadě do tropického lijáku. Z průvodce *The Caribbean Traveller* se dozvěděla, že Grenada je známá jako *Spice Island*, ostrov koření, a patří k největším světovým producentům muškátu. Na ostrově žije 120 000 obyvatel a dalších asi 200 000 Grenaďanů se usadilo v USA, v Kanadě nebo v Anglii, což cosi vypovídalo o domácím pracovním trhu. Hornatá krajina se rozprostírá kolem vyhaslého vulkánu Grand Etang.

Z historického hlediska byla Grenada jednou z mnoha bezvýznamných britských kolonií. V roce 1795 vzbudila Grenada politickou pozornost, když se jeden propuštěný otrok jménem Julian Fedon inspiroval Francouzskou revolucí a zorganizoval povstání. Britská koruna vzápětí vyslala na ostrov vojenské oddíly, které velkou část povstalců rozsekaly, postřílely, pověsily a zmrzačily. Koloniálním režimem však otřáslo to, že se k Fedonovu povstání přidala i část chudých bělochů, kteří nebrali sebemenší zřetel na nějaké škatulkování nebo na rasové bariéry. Povstání bylo potlačeno, Fedon však nikdy nebyl zajat a zmizel kdesi v horském masivu Grand Etangu, kde z něj vyrostla místní legenda dosahující rozměrů Robina Hooda.

O necelých dvě stě let později, v roce 1979, došlo pod vedením advokáta Maurice Bishopa k nové revoluci, kterou podle průvodce inspirovaly *the communist dictatorships in Cuba and Nicaragua*, avšak

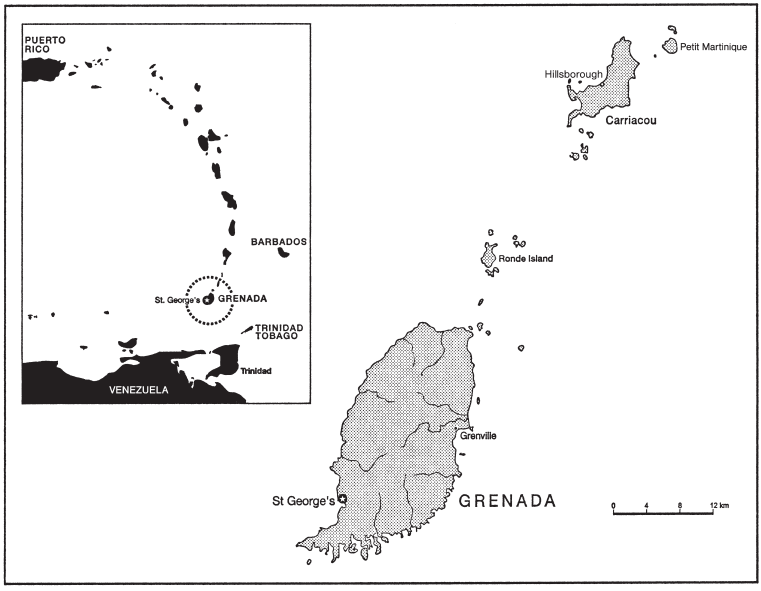

Lisbeth Salanderová si o tom utvořila zcela odlišný obrázek po setkání s Philipem Campbellem — učitelem, knihovníkem a baptistickým knězem —, jehož hostinský pokoj si na prvních pár dní pronajala. Celou historii bylo možné shrnout tak, že zpočátku byl Bishop oblíbeným lidovým vůdcem, který svrhl šíleného diktátora, mimo to byl blázen do UFO a velkou část hubeného státního rozpočtu věnoval na pronásledování létajících talířů. Bishop byl velkým zastáncem ekonomické demokracie a zavedl v zemi první legislativu týkající se rovnoprávnosti obou pohlaví; v roce 1983 byl zavražděn.

Po Bishopově vraždě, masakru, při kterém přišlo o život asi sto dvacet lidí včetně ministra zahraničních věcí, jedné ministryně a několika vůdců odborových svazů, zemi obsadily Spojené státy a zavedly zde demokracii. V případě Grenady to znamenalo, že nezaměstnanost stoupla z necelých šesti na téměř padesát procent a hlavním zdrojem příjmů vyšších tříd se opět stal obchod s kokainem. Philip Campbell nad větami v Lisbethině průvodci zakroutil hlavou a poskytl jí dobré rady, kterým osobám či čtvrtím by se měla po setmění vyhýbat.

V případě Lisbeth Salanderové byly takovéto rady nošením dříví do lesa. Grenadským kriminálním živlům se však zcela vyhnula tím, že se okamžitě zamilovala do několik kilometrů dlouhé, řídce osídlené písečné pláže Grand Anse, nacházející se jižně od St. George's, kde se mohla celé hodiny procházet, aniž potkala živou duši, natož aby musela s někým mluvit. Přestěhovala se do Keys, jednoho z mála amerických hotelů u Grand Anse. Bydlela zde již sedm týdnů a většinu času trávila procházením se po pláži a pojídáním místního ovoce zvaného *chinups*, které chuťově připomínalo hořký švédský angrešt a kterému nezřízeně propadla.

Bylo po sezóně a v hotelu Keys byla obsazena sotva třetina pokojů. Jediným Lisbethiným problémem bylo to, že její klid a nesystematická matematická studia narušovaly neustálé hádky v sousedním pokoji.

Mikael Blomkvist stiskl domovní zvonek u bytu Lisbeth Salanderové na Lundské ulici. Nečekal, že mu otevře, ale stalo se u něj zvykem párkrát za měsíc se u ní zastavit a zjistit, zdali nedošlo k nějaké změně. Když zvedl stříšku otvoru na vhazování pošty, zahlédl hromadu reklam. Bylo těsně po desáté hodině večer a byla příliš velká tma, takže nemohl posoudit, o kolik se hromada od minule zvětšila.

Chvilku nerozhodně postával na schodišti, pak se zklamaně otočil na podpatku a odešel. Pohodlným tempem se vydal do svého bytu na Bellmanově ulici, zapnul kávovar a otevřel si večerník. Bylo mu smutno a rád by věděl, kde Lisbeth Salanderová vězí. Cítil neurčitý neklid a už po tisící přemýšlel, co se s ní vlastně stalo.

Před rokem během vánočních svátků pozval Lisbeth Salanderovou na svou chatu v Sandhamnu. Chodili na dlouhé procházky a neustále dokola diskutovali o dozvucích dramatických událostí, které je potkaly v uplynulém roce, kdy Mikael prožíval cosi, co s odstupem času považoval za životní krizi. Byl odsouzen za pomluvu a strávil dva měsíce za mřížemi, jeho kariéra profesionálního novináře skomírala a z pozice odpovědného vydavatele časopisu *Milénium* odtáhl jako spráskaný pes. A najednou bylo všechno jinak. Sepsání životopisu průmyslníka Henrika Vangera,

které považoval za ztřeštěnou dobře placenou terapii, se zničehonic změnilo v zoufalý hon na vychytralého neznámého sériového vraha.

Během tohoto honu se seznámil s Lisbeth Salanderovou. Mikael si roztržitě přejel prstem po tenké jizvě na krku těsně pod levým uchem. Zůstala mu po oprátce. Lisbeth mu nepomáhala jen při pronásledování vraha — doslova mu zachránila život.

Znovu a znovu ho překvapovala svými pozoruhodnými schopnostmi — fotografickou pamětí a fenomenální znalostí počítačů. Mikael Blomkvist se v počítačích vyznal celkem slušně, ale Lisbeth Salanderová to s nimi uměla tak, jako by byla ve spojení s ďáblem. Mikaelovi postupně došlo, že je hackerkou světové úrovně a v exkluzivním mezinárodním klubu věnujícím se pronikání do počítačů na nejvyšší úrovni je legendou, známou však pouze pod pseudonymem Wasp.

Právě díky jejímu talentu tajně navštěvovat cizí počítače získal Mikael materiál nezbytný k tomu, aby zvrátil svou novinářskou porážku ve Wennerströmově aféře — jeho trhák byl ještě po roce předmětem mezinárodních policejních vyšetřování v oblasti hospodářské kriminality a Mikael býval pravidelným účastníkem televizních novin.

Před rokem cítil obrovské uspokojení — z pomsty a ze zadostiučinění od té novinářské stoky. Tento pocit však záhy vyprchal. Během několika týdnů měl stále stejných otázek od novinářů a finanční policie až po krk. *Je mi líto, ale o svých zdrojích s vámi nemůžu hovořit*. Když se jakýsi novinář z anglicky psaného listu *Azerbaidzhan Times* obtěžoval přijet do Stockholmu pouze proto, aby mu položil stejně prostoduché otázky, míra jeho trpělivosti přetekla. Mikael omezil počet poskytovaných rozhovorů na minimum a během posledních měsíců se v televizi objevil pouze tehdy, když ho telefonicky přemluvila redaktorka z TV4, a pouze v případě, kdy se vyšetřování dostalo do nějaké zjevně nové fáze.

Spolupráce s redaktorkou z TV4 byla v mnohém zcela odlišná. Byla první novinářkou, která jeho odhalení brala vážně, a bez jejího přičinění by onen trhák, který *Milénium* tehdy večer vypustilo, sotva dosáhl takové průraznosti. Až posléze se Mikael dozvěděl, že se redaktorka zuby nehty snažila přimět redakci k tomu,

aby poskytla jeho případu prostor ve vysílání. V redakci se proti známému šprýmaři z *Milénia* Mikaelu Blomkvistovi zvedl silný odpor, a až do chvíle, kdy redaktorka vystoupila ve zpravodajství, nebylo jisté, zda se tento příběh vůbec dostane přes baterii redakčních právníků do vysílání. Většina jejích starších kolegů nad ní lámala hůl a konstatovala, že pokud se v této věci zmýlila, má po kariéře. Ona však trvala na svém a byl z toho trhák roku.

Redaktorka Mikaelovu verzi hájila během celého prvního týdne — byla vlastně jedinou reportérkou, která se tímto případem zabývala —, ale někdy před Vánoci si Mikael všiml, že veškeré komentáře a nové zápletky přebrali pod patronát její mužští kolegové. Kolem Nového roku se Mikael různými oklikami dozvěděl, že ji z tohoto tématu jednoduše vyšoupli, přičemž jejich motivací bylo, že tak důležitou záležitostí se musí zabývat seriózní ekonomičtí reportéři a ne nějaká pipinka z Gotlandu nebo Bergslagenu nebo čert ví odkud. Když mu příště zavolali z TV4 a požádali ho o komentář, Mikael jim rovnou oznámil, že se pro TV4 vyjádří pouze tehdy, když mu bude otázky klást ona. Několik dní panovalo rozmrzelé ticho a pak hoši z TV4 kapitulovali.

Ochladnutí Mikaelova zájmu o Wennerströmovu aféru souviselo s tím, že z jeho života zmizela Lisbeth Salanderová. Mikael dosud nechápal, co se vlastně stalo.

Rozešli se na Štěpána a v dalších dnech mezi svátky ji neviděl. Pozdě večer den před Silvestrem jí volal, ale Lisbeth nebrala telefon.

Na Silvestra se u ní dvakrát zastavil a klepal na dveře. Poprvé se u ní svítilo, ale neotevřela mu. Podruhé byla v bytě tma. Na Nový rok se jí znovu pokusil zavolat, ale bezvýsledně. Poté mu bylo sděleno pouze to, že volaný účastník je nedostupný.

Pak ji viděl ještě dvakrát. Když se mu Lisbeth nepodařilo zastihnout po telefonu, zašel začátkem ledna k ní domů a posadil se na schody u jejího bytu s úmyslem počkat, dokud se neobjeví. Vzal si s sebou knihu a zarputile tam seděl čtyři hodiny, až Lisbeth těsně před jedenáctou večer vešla do domu. Nesla hnědou papírovou krabici, a když ho spatřila, prudce se zastavila.

„Ahoj Lisbeth," pozdravil Mikael a sklapl knihu.

Lisbeth si ho bezvýrazně změřila, ale v jejím pohledu nebyla vřelost ani přátelství. Pak proklouzla kolem něj a zastrčila klíč do zámku.

„Nepozveš mě na kafe?“ zeptal se Mikael.

Lisbeth se k němu obrátila a tichým hlasem mu sdělila:

„Vypadni odsud. Už tě nechci vidět.“

Poté neskutečně zklamanému Mikaelovi zabouchla dveře před nosem a ten jen slyšel, jak zevnitř zamyká dveře.

Podruhé ji spatřil o pouhé tři dny později. Jel metrem ze Stavidla na přestupní stanici T-centralen, a když vlak zastavil na Starém Městě, podíval se oknem a uviděl ji na nástupišti asi jen v dvoumetrové vzdálenosti. Právě se zavíraly dveře. Lisbeth pět vteřin hleděla přímo skrze něj, jako by byl vzduch, pak se otočila na podpatku a zmizela z jeho zorného pole přesně ve chvíli, kdy se vlak dal do pohybu.

Její postoj byl zcela zřejmý. Lisbeth Salanderová nechtěla mít s Mikaelem Blomkvistem nic společného. Bez jakéhokoli vysvětlení ho vymazala ze svého života stejně nemilosrdně jako soubor z počítače. Změnila si číslo mobilního telefonu a na jeho e-maily neodpovídala.

Mikael si povzdechl, vypnul televizi, přešel k oknu a pozoroval Radnici. Přemýšlel, zda neudělal chybu, když se u ní v pravidelných intervalech zastavoval. Byl toho názoru, že pokud mu nějaká žena dá takto zjevně najevo, že o něm nechce ani slyšet, půjde jí z cesty. Nerespektování takového postoje se v jeho očích rovnalo nerespektování její osoby.

Mikael a Lisbeth spolu spali. Došlo k tomu z její iniciativy a jejich vztah trval půl roku. Pokud se rozhodla jejich poměr skončit stejně překvapivě, jako ho začala, pak to pro Mikaela bylo naprosto v pořádku. Rozhodnutí bylo pouze na ní. Mikaelovi nedělalo žádný problém srovnat se s rolí *bývalého* přítele — pokud jím nyní byl —, ale byl zmaten Lisbethiným naprostým odstupem.

Mikael do Lisbeth nebyl zamilovaný — byli tak odlišní, jak jen dva lidé mohou být —, ale měl ji rád a opravdu tu neskutečně komplikovanou bytost postrádal. Věřil, že jejich přátelství je vzájemné. Stručně řečeno si připadal jako idiot.

Dlouhou dobu stál u okna.

Nakonec se rozhodl.

Pokud o něm Lisbeth Salanderová má natolik špatné mínění, že se s ním nedokáže ani pozdravit při náhodném setkání v metru, tak je po jejich přátelství zřejmě veta a nedá se s tím nic dělat. V budoucnu už nebude nijak usilovat o to, aby s ní přišel do kontaktu.

Lisbeth Salanderová pohlédla na náramkové hodinky a konstatovala, že je zpocená jako myš navzdory tomu, že poklidně seděla ve stínu. Bylo půl jedenácté dopoledne. Zapamatovala si tři řádky dlouhý matematický vzorec a zaklapla knihu *Dimensions in Mathematics*. Pak ze stolu sebrala klíče od pokoje a krabičku cigaret.

Její pokoj se nacházel ve druhém, nejvyšším patře. Lisbeth se svlékla a odešla do sprchy.

Ze zdi těsně pod stropem si ji změřila dvacet centimetrů dlouhá zelená ještěrka. Lisbeth Salanderová jí pohled oplatila, ale nijak se nesnažila ještěrku zahnat. Ostrov byl plný ještěrek, které do pokoje prolézaly okenními žaluziemi, škvírami pode dveřmi nebo ventilací v koupelně. Lisbeth vyhovovala taková společnost, která ji nechávala na pokoji. Voda byla studená, nikoli však ledová, a Lisbeth stála ve sprše pět minut, aby se zchladila.

Když se vrátila do pokoje, zastavila se nahá před zrcadlem na skříni a s úžasem pozorovala své tělo. Stále vážila čtyřicet kilo a měřila sotva metr padesát. S tím už toho moc nenadělá. Měla štíhlé údy připomínající panenku, malé ruce a skoro žádná stehna.

Ale teď měla prsa.

Lisbeth měla po celý svůj život plochou hruď, jako by ještě ani nepřišla do puberty. Zdálo se jí, že vypadá směšně, a vždycky jí bylo nepříjemné, když se měla ukázat nahá.

Najednou měla prsa. Nejednalo se o žádné melouny (které nechtěla a které by na jejím vyzáblém tělíčku působily ještě směšněji), ale měla dvě pevná kulatá ňadra střední velikosti. Změna byla provedena opatrně a proporce byly zcela přiměřené. Pokud však šlo o Lisbethin zjev i o její nanejvýš soukromý dobrý pocit, byl to obrovský rozdíl.

Lisbeth strávila celých pět týdnů na klinice u Janova a nechala si voperovat implantáty. Vybrala si kliniku i lékaře s velice seriózní

a naprosto nejlepší pověstí v Evropě. Její lékařka, šaramantní nakrátko ostříhaná žena jménem Alessandra Perriniová, konstatovala, že Lisbethina prsa jsou nedovyvinutá a jejich zvětšení je tak možné provést ze zdravotních důvodů.

Zákrok nebyl bezbolestný, ale prsa vypadala i na omak působila zcela přirozeně a jizvy byly nyní téměř neznatelné. Lisbeth svého rozhodnutí ani na vteřinu nelitovala. Byla spokojená. Ještě celý další půlrok nedokázala projít s obnaženou hrudí kolem zrcadla, aby se nezarazila a s uspokojením nekonstatovala, že zvýšila kvalitu svého života.

Během pobytu na klinice si nechala odstranit i jedno ze svých devíti tetování — dva centimetry dlouhou vosu na pravé straně hrdla. Svých kérek si cenila, především velkého draka táhnoucího se od lopatky až k zadku, ale přesto se rozhodla, že se vosy zbaví. Vosa byla tak nápadná a do očí bijící, že by Lisbeth díky ní mohla být snadno zapamatovatelná a identifikovatelná. Lisbeth Salanderová nechtěla být zapamatovatelná a identifikovatelná. Tetování jí na klinice odstranili pomocí laseru, a když si přejela ukazováčkem po krku, nahmatala jen tenkou jizvu. Při bližším zkoumání bylo patrné, že její opálená pokožka je na místě odstraněného tetování malinko světlejší, ale při zběžném pohledu si člověk ničeho nevšiml. Pobyt v Janově ji celkem vyšel na sto devadesát tisíc korun.

Lisbeth na to měla.

Lisbeth Salanderová přestala snít před zrcadlem a natáhla si kalhotky a podprsenku. Dva dny poté, co opustila kliniku v Janově, navštívila poprvé za svůj pětadvacetiletý život obchod s dámským prádlem a nakoupila si věci, které dosud nepotřebovala. Od svých šestadvaceti let nosila podprsenku s jistým pocitem uspokojení.

Oblékla si džíny a černé tričko s nápisem *Consider this a fair warning*. Nazula si sandály, vzala klobouk proti slunci a hodila si přes rameno černou nylonovou tašku.

Cestou k východu zaslechla jakési mumlání vycházející z malého hloučku hotelových hostů v recepci. Lisbeth zpomalila a nastražila uši.

„*Just how dangerous is she?*“ zeptala se černoška s hlubokým hlasem a evropským přízvukem. Lisbeth se na ni pamatovala z charterového letadla z Londýna, které zde přistálo před deseti dny.

Freddy McBain, prošedivělý recepční, který vždy zdravil Lisbeth Salanderovou přátelským úsměvem, vypadal znepokojeně. Vysvětlil, že bude nutné informovat všechny hotelové hosty, a pokud se hosté danými instrukcemi budou řídit, není důvod se znepokojovat. Jeho odpověď spustila lavinu otázek.

Lisbeth Salanderová svraštila obočí a zamířila ven k barovému pultu, kde našla Ellu Carmichaelovou.

„O co jde?" zeptala se a ukázala palcem na hlouček u recepce.

„Zřejmě nás navštíví Mathilda."

„Mathilda?"

„Mathilda je orkán, který se před pár týdny vytvořil před Brazílií a ráno se přehnal přímo přes Paramaribo, hlavní město Surinamu. Není jasné, jakým směrem bude pokračovat — zřejmě dále na sever k USA. Ale pokud se pustí podél pobřeží na západ, tak mu v cestě stojí Trinidad a Grenada. Takže tu možná bude větrno."

„Myslela jsem, že období orkánů je už pryč."

„To taky je. Nebezpečí orkánů tady hrozí v září a říjnu. Ale v poslední době je tak zaneřáděné ovzduší a je v něm tolik skleníkových plynů a všeho možného svinstva, že člověk nikdy neví."

„Fajn. A kdy by měla Mathilda dorazit?"

„Brzy."

„Mám něco dělat?"

„Lisbeth, s orkánem si není radno zahrávat. Měli jsme na Grenadě orkán v sedmdesátých letech a pořádně to tady zpustošil. Bylo mi tehdy jedenáct a bydleli jsme v Grand Etangu na cestě do Grenville; na tu noc nikdy nezapomenu."

„Hm."

„Ale nemusíš si dělat starosti. V sobotu se drž poblíž hotelu. Zabal si do tašky věci, o které nechceš přijít — například ten počítač, u kterého vysedáváš a hraješ hry —, a buď připravená na to, že až přijde příkaz, popadneš tašku a schováš se dolů do bouřkového krytu. To je všechno."

„Fajn."

„Dáš si něco k pití?"

„Ne."

Lisbeth Salanderová odešla bez rozloučení. Ella Carmichaelová se za ní unaveně usmála. Trvalo několik týdnů, než si zvykla na

zvláštní způsoby toho podivínského děvčete a pochopila, že Lisbeth Salanderová není nevycválaná — je jen hodně jiná. Za své pití však platila bez reptání, obvykle bývala poměrně střízlivá, hleděla si svého a nikdy nevyvolávala hádky.

Místní hromadnou dopravu na Grenadě tvořily především fantasticky pomalované minibusy, jezdící bez ohledu na jízdní řád nebo jiné formality. Na druhé straně za denního světla jezdily velice často. Když se však setmělo, bylo téměř nemožné dostat se někam bez auta.

Lisbeth Salanderová čekala na silnici do Saint George's jen několik minut, když jeden z autobusů zastavil. Řidič byl kliďas a reproduktor v autobuse vyhrával na celé kolo *No Woman No Cry*. Lisbeth uzamkla uši, zaplatila dolar a horko těžko se protáhla mezi korpulentní šedovlasou paní a dvěma chlapci ve školní uniformě.

Hlavní město Saint George's se rozkládalo podél zálivu ve tvaru písmene U, tvořícího The Carenage, vnitřní přístav. Kolem přístavu se tyčily strmé kopce s vilkami, starými koloniálními budovami a pevností Fort Rupert, ležící na nejzazším příkrém skalnatém výběžku.

Saint George's bylo město s velice kompaktní zástavbou, úzkými ulicemi a spoustou steziček. Domky šplhaly vzhůru po kopcích a nebylo snadné najít nějakou rovnou plochu — kromě kriketového hřiště kombinovaného se závodní dráhou na severním okraji města.

Lisbeth vystoupila uprostřed přístavu a vydala se do MacIntyre's Electronics na vrcholku nevysokého strmého svahu. Většina výrobků prodávaných na Grenadě byla dovezená z USA nebo z Anglie a stála tudíž jednou tolik než kdekoli jinde, ale na oplátku obchod nabízel klimatizaci.

Náhradní baterie, které si objednala do svého Apple PowerBooku G4 Titanium se sedmnáctipalcovým displejem, konečně dorazily. V Miami si koupila kapesní počítač Palm s externí klávesnicí, na kterém si mohla procházet poštu a který mohla snadno strčit do nylonové tašky namísto toho, aby s sebou tahala PowerBook, ale ve srovnání se sedmnáctipalcovým displejem to byla mizerná náhražka. Originální baterie ale už byly slabé a vydržely bez

nabíjení sotva půlhodinu, což byla otrava, když si chtěla posedět na terase u bazénu. Zásobování elektrickým proudem tady nebylo právě nejlepší. Během svého několikatýdenního pobytu na Grenadě Lisbeth zažila dva velké výpadky proudu. Zaplatila kreditní kartou, jejímž vlastníkem byla společnost Wasp Enterprises, zastrčila baterie do nylonové tašky a znovu vyšla do poledního žáru.

Navštívila banku Barclays a vybrala si tři sta dolarů v hotovosti, pak se vydala dolů k tržišti a koupila si svazek mrkve, šest plodů manga a jedenapůllitrovou láhev minerálky. Nylonová kabela byla teď podstatně těžší, a když se Lisbeth vrátila do přístavu, měla hlad i žízeň. Zprvu přemýšlela o restauraci The Nutmeg, ale vchod byl zjevně ucpán hosty. Pokračovala ke klidnějšímu podniku Turtleback na konci zálivu, posadila se na verandu a objednala si talíř kalamárů s americkými brambory a láhev místního piva Carib. Natáhla se po novinách *Grenadian Voice*, které tu někdo nechal, a během dvou minut je přelétla očima. Jediný zajímavý článek bylo dramatické varování před možným příchodem Mathildy. Text byl doplněn fotografií zdevastovaného domu, což byla připomínka pohromy, kterou v zemi způsobila návštěva minulého orkánu.

Lisbeth složila noviny, lokla si Caribu přímo z láhve a opřela se o židli, vtom však uviděla, jak z baru na verandu zamířil muž z pokoje číslo třicet dva. V jedné ruce držel hnědou aktovku a v druhé velkou sklenici Coca-Coly. Pohlédl na ni, aniž ji poznal, posadil se na druhý konec verandy a zíral na moře před restaurací.

Byl k ní otočen z profilu a Lisbeth Salanderová si ho důkladně prohlédla. Muž vypadal zcela nepřítomně; sedm minut seděl bez hnutí, pak najednou zvedl sklenku a třemi hlubokými doušky se napil. Poté ji odstrčil a opět zíral na vodu. Po chvíli Lisbeth otevřela kabelu a vyndala z ní *Dimensions in Mathematics*.

Lisbeth měla po celý život ráda skládanky a záhady. Když jí bylo devět let, složila Rubikovu kostku, kterou dostala od matky. Kostka vystavila její schopnost logického myšlení zkoušce trvající téměř čtyřicet minut plných frustrace, než si konečně uvědomila, na jakém principu funguje. Pak už jí nedělalo problémy kostku správně složit. V novinových testech inteligence nikdy neudělala chybu; pět podivně utvářených obrazců a otázka, jak by měl vypadat

šestý obrazec patřící do série. Pro ni byla odpověď vždycky naprosto jasná.

Na prvním stupni základní školy se naučila sčítat a odečítat. Násobení, dělení a geometrie byly jen přirozeným pokračováním základní výuky. Dokázala sečíst účet v restauraci, napsat fakturu a vypočítat dráhu dělové střely, která byla vypálena určitou rychlostí pod určitým úhlem. To byly samozřejmosti. Dokud si nepřečetla onen článek v *Popular Science*, ani na vteřinu nepocítila nějakou fascinaci matematikou a vlastně ji vůbec nenapadlo, že by násobilka byla matematika. Násobilku si zapamatovala během jednoho odpoledne ve škole a nedokázala pochopit, proč ji učitel musí celý rok omílat stále dokola.

Najednou však vytušila neúprosnou logiku, která za těmito úvahami a vzorci nepochybně existovala a která ji přivedla k policím s knihami o matematice v univerzitním knihkupectví. Ale nový svět se před ní rozklenul až ve chvíli, kdy otevřela *Dimensions in Mathematics*. Matematika byla vlastně logická skládanka s nekonečnými variacemi — se záhadami, které bylo možné řešit. Vtip nespočíval v řešení početních úloh. Pětkrát pět bude vždycky dvacet pět. Vtip spočíval v pochopení systému pravidel, který umožňoval vyřešení jakéhokoli matematického problému.

Dimensions in Mathematics nebyla nezáživná učebnice, ale dvanáctisetstránkový román o historii matematiky od starých Řeků až po dnešní pokusy o zvládnutí sférické astronomie. Kniha byla považována za jakousi matematickou bibli stejného významu, jaký pro seriózní matematiky kdysi měla (a stále má) Diofantova *Aritmetika*. Když Lisbeth poprvé otevřela *Dimensions in Mathematics* na terase hotelu u pláže Grand Anse, ocitla se najednou v jakémsi čarovném světě čísel ukrytém v knize, která měla naučný charakter, ale zároveň dokázala čtenáře pobavit anekdotami a překvapivými problémy. Lisbeth se tak seznámila s matematikou od Archiméda až po současnou Jet Propulsion Laboratory v Kalifornii. Pochopila metody, kterými matematici řešili problémy. Jedním z jejích prvních překvapujících zážitků byla Pythagorova věta ($x^2 + y^2 = z^2$), zformulovaná zhruba v pátém století před Kristem. Najednou pochopila smysl slov, která si pamatovala od druhého stupně základní školy z několika málo hodin, kterých se zúčastnila. *Obsah*

čtverce sestrojeného nad přeponou pravoúhlého rovinného trojúhelníku je roven součtu obsahů čtverců nad jeho odvěsnami. Fascinoval ji Eukleidův objev ze třetího století před Kristem, že dokonalé číslo je vždy součinem dvou čísel, přičemž první číslo je libovolná mocnina číslice 2 a druhé je tvořeno rozdílem o stupeň vyšší mocniny čísla 2 a jedničky. Bylo to vylepšení Pythagorovy věty a Lisbeth si uvědomovala všechny její nekonečné kombinace.

$$6 = 2^1 \times (2^2 - 1)$$
$$28 = 2^2 \times (2^3 - 1)$$
$$496 = 2^4 \times (2^5 - 1)$$
$$8128 = 2^6 \times (2^7 - 1)$$

Mohla by pokračovat do nekonečna, aniž by našla nějaké číslo, které by se tomuto pravidlu vymykalo. Takováto logika oslovovala Lisbethin cit pro absolutno. Spokojeně se vypořádala s Archimédem, Newtonem, Martinem Gardnerem a tuctem dalších klasických matematiků.

Poté došla ke kapitole o Pierru de Fermatovi, jehož matematická hádanka, Velká Fermatova věta, ji ohromila na celých sedm týdnů. Což však byl nepochybně zanedbatelný časový údaj ve srovnání s tím, že Fermat dováděl matematiky k šílenství téměř po čtyři století až do roku 1993, kdy se jeho tajenku podařilo vyluštit Angličanu Andrewu Wilesovi.

Velká Fermatova věta zdánlivě vypadala jako snadný úkol.

Pierre de Fermat se narodil v roce 1601 v Beaumont-de-Lomagne v jihozápadní Francii. K vzteku bylo především to, že nebyl matematik, nýbrž státní úředník, pro něhož byla matematika jakýmsi bizarním koníčkem, kterému se věnoval ve volném čase. Přesto je považován za jednoho z nejnadanějších matematiků-samouků všech dob. Přesně jako Lisbeth Salanderová nacházel potěšení v řešení skládanek a záhad. Zjevně ho však nejvíce těšilo provokovat jiné matematiky tím, že vymyslel nějaký problém, ale neobtěžoval se uvést jeho řešení. Filozof René Descartes Fermata počastoval celou řadou nelichotivých přívlastků a jeho anglický kolega John Wallis se o něm zmiňoval jako o „tom zatraceném Francouzovi".

Ve třicátých letech sedmnáctého století vyšel francouzský překlad Diofantovy *Aritmetiky* obsahující kompletní shrnutí teorií čísel formulovaných Pythagorem, Euklidem a dalšími antickými matematiky. Právě když Fermat studoval Pythagorovu větu, vymyslel v jakémsi výbuchu naprosté geniality svou nesmrtelnou matematickou záhadu, kterou byla aplikace Pythagorovy věty na prostor. Namísto čtverce dosadil krychli, tedy místo ($x^2 + y^2 = z^2$) se objevila rovnice ($x^3 + y^3 = z^3$).

Problém spočíval v tom, že nová rovnice zřejmě neměla v přirozených číslech žádné řešení. Fermat neudělal nic jiného než to, že drobnou akademickou úpravou změnil rovnici s nekonečným počtem řešení na rovnici, která v přirozených číslech neměla řešení vůbec žádné. Právě tohle byla jeho věta — Fermat tvrdil, že nikde v celém nekonečném vesmíru čísel neexistuje žádné takové přirozené číslo, díky němuž by bylo možné krychli vyjádřit jako součet dvou krychlí, a toto obecně platí pro všechna čísla s vyšší než druhou mocninou, což je právě Pythagorova věta.

Matematici se brzy shodli na tom, že Fermatova rovnice takto opravdu funguje. Pomocí metody pokusů a omylů konstatovali, že nedokážou nalézt číslo, které by Fermatovo tvrzení zpochybnilo. Problém byl pouze v tom, že i kdyby počítali až do soudného dne, nemohli by vyzkoušet všechna existující čísla — je jich přece nekonečně mnoho —, a nemohli by si tak být stoprocentně jisti tím, že by následující číslo Fermatovu větu nepopřelo. V matematice je totiž nezbytné veškerá tvrzení dokázat matematicky a vyjádřit je s obecnou platností v podobě vědecky korektní formulace. Matematik se musí postavit na pódium a prohlásit: „Je tomu tak *proto, že…*“

Fermat zůstal věrný svému zvyku a hodil svým kolegům další udičku. Na okraj svého exempláře *Aritmetiky* si génius naškrábal nástin výše zmíněného problému a zakončil ho několika řádky. C*uius rei demonstrationem mirabilem sane detexi hanc marginis exiguitas non caperet. Objevil jsem úžasný důkaz, na který není na tomto okraji dosti místa*.

Pokud bylo Fermatovým úmyslem přivést kolegy k zuřivosti, tak se mu to dokonale podařilo. Od roku 1637 věnovala většina matematiků s trochou sebeúcty často nezanedbatelný čas pokusům

o nalezení Fermatova důkazu. Vylámaly si na něm zuby celé generace myslitelů, dokud v roce 1993 nenašel spásné řešení Andrew Wiles. Ten si však nad tímto oříškem lámal hlavu po pětadvacet let a během posledních deseti let téměř nic jiného nedělal. Lisbeth Salanderová z toho byla úplně konsternovaná.

Odpověď ji vlastně nezajímala. Cílem pro ni bylo samotné řešení problému. Když před ni někdo postavil nějakou záhadu, tak ji vyřešila. Než pochopila princip dané úvahy, luštění číselných záhad jí trvalo dlouho, ale vždycky se dobrala ke správnému řešení a nikdy se nemusela dívat na výsledek.

Takže jakmile si přečetla o Velké Fermatově větě, vzala si arch papíru a začala na něj čmárat číslice. Ale při hledání důkazu Fermatovy záhady pohořela.

Lisbeth se odmítla podívat na výsledek, a přeskočila proto kapitolu, pojednávající o řešení, k němuž dospěl Andrew Wiles. Namísto toho dočetla *Dimensions in Mathematics* a konstatovala, že žádný další problém popsaný v této knize jí nedělal takové potíže. Poté se den za dnem s rostoucím podrážděním vracela k Fermatově záhadě a lámala si hlavu nad tím, jaký „úžasný důkaz" mohl mít Fermat na mysli. Dostávala se z jedné slepé uličky do druhé.

Lisbeth vzhlédla, když se muž z pokoje třicet dva najednou zvedl a šel směrem k východu. Pohlédla na náramkové hodinky a uvědomila si, že tu seděl bez pohnutí téměř dvě hodiny a deset minut.

Ella Carmichaelová postavila na barový pult před Lisbeth Salanderovou sklenku s nápojem a konstatovala, že Lisbeth si rozhodně nepotrpí na nesmyslné tlachání nad růžově zbarvenými drinky se směšnými paraplíčky. Pokaždé si objednávala stejné pití — rum s colou. Kromě jediného večera, kdy byla Salanderová ve velmi podivné náladě a tak namol opilá, že Ella musela požádat o pomoc a donést ji do pokoje, se Lisbethina běžná konzumace skládala z caffé latte a sem tam nějakého drinku nebo místního piva Carib. Jako vždy se posadila na nejvzdálenější konec barového pultu s knihou plnou podivných matematických klikyháků, což byla podle názoru Elly Carmichaelové u dívky jejího věku podivná volba literatury.

Ella také konstatovala, že Lisbeth Salanderová nejeví sebemenší zájem o mužské nadbíhání. Muže, kteří na ni doráželi, přátelsky, ale rozhodně odmítla, a v jednom případě to dokonce ani moc přátelské nebylo. Avšak Chris MacAllen, kterého Lisbeth tak bryskně odpálkovala, byl známá místní firma a koledoval si o pořádný výprask. Ellu proto nijak zvlášť nepřekvapilo, když chlapík jaksi podivně zakopl a sletěl do bazénu poté, co měl celý večer narážky na Lisbeth Salanderovou. Ve prospěch MacAllena však bylo třeba podotknout, že nebyl pomstychtivý. Následujícího večera se opět dostavil, tentokrát ve střízlivém stavu, pozval Salanderovou na pivo, a ta po krátkém zaváhání přijala. Poté se spolu zdvořile zdravili, když na sebe narazili v baru.

„Všechno v pohodě?“ zeptala se Ella.

Lisbeth Salanderová přikývla a vzala si sklenku.

„Něco nového s Mathildou?“ zeptala se.

„Pořád míří směrem k nám. Nevylučuju, že to bude hodně nepříjemný víkend.“

„Kdy se to dozvíme?“

„Vlastně až potom, co se přežene kolem. Může letět přímo na Grenadu, a až sem dorazí, rozhodne se zahnout na sever.“

„Míváte tu často orkány?“

„Jo, smrště přicházejí a odcházejí. Nejčastěji se přeženou kolem nás — jinak by už ostrov nebyl. Ale nemusíš se bát.“

„Nebojím se.“

Najednou zaslechly hlasitý smích a otočily hlavu k dámě z pokoje třicet dva, kterou zřejmě pobavilo cosi, co jí povídal manžel.

„Co jsou tihle lidi zač?“

„Doktor Forbes? Je to Američan z Austinu, z Texasu.“

Ella Carmichaelová vyslovila slovo Američan s jistým znechucením.

„Vím, že jsou to Američané. Ale co tu dělají? On je lékař?“

„Ne, o tenhle typ doktora nejde. Pracuje tady pro nadaci Santa Maria.“

„Co to je?“

„Platí náklady na vzdělání pro nadané děti. Je to slušný pán. Vyjednává s ministerstvem školství o postavení nového druhého stupně základní školy v Saint George’s.“

„Slušný pán, co mlátí svoji manželku," odvětila Lisbeth Salanderová.

Ella Carmichaelová zmlkla, ostře na Lisbeth pohlédla a odnesla pivo Carib na druhý konec baru nějakým místním hostům.

Lisbeth zůstala ještě deset minut sedět u baru s nosem ponořeným do svých *Dimenzí*. Už na začátku puberty si všimla, že má fotografickou paměť, a tím se zásadním způsobem lišila od svých spolužáků. Nikdy tuto schopnost před nikým neodhalila — jen jednou ve slabé chvilce před Mikaelem Blomkvistem. *Dimenze* už znala nazpaměť a knihu s sebou vláčela hlavně proto, že pro ni představovala vizuální pouto s Fermatem; byla pro ni jakýmsi talismanem.

Tohoto večera se však nedokázala soustředit na Fermata ani na jeho větu. Zato před sebou viděla doktora Forbese, jak nepohnutě sedí v restauraci s pohledem upřeným na jeden a tentýž bod na vodě.

Lisbeth nedokázala vysvětlit proč, ale najednou cítila, že tu něco není v pořádku.

Nakonec knihu opět zavřela, vrátila se do pokoje a zapnula svůj PowerBook. Na surfování po internetu nebylo ani pomyšlení. Hotel neměl vysokorychlostní připojení, ale Lisbeth měla v počítači vestavěný modem, díky kterému ho bylo možné propojit s jejím mobilním telefonem Panasonic, a mohla tak posílat i vyzvedávat elektronickou poštu. Lisbeth rychle napsala e-mail a poslala ho na adresu plague_xyz_666@hotmail.com:

Nemám vysokorychlostní připojení. Potřebuju informace o doktoru Forbesovi z nadace Santa Maria a jeho manželce, žijí v Austinu v Texasu. Informátorovi zaplatím 500 dolarů. Wasp.

Lisbeth připojila svůj veřejný PGP klíč, zašifrovala e-mail *Plagueovým* PGP klíčem a stiskla tlačítko „odeslat". Poté pohlédla na hodiny a konstatovala, že je těsně po půl osmé večer.

Vypnula počítač, ušla asi čtyři sta metrů po pláži, přešla cestu do Saint George's a zaklepala na dveře boudy za barem The Coconut. George Bland byl šestnáctiletý student. Chtěl se stát lékařem, advokátem nebo možná astronautem a byl přibližně stejně vyzáblý i vysoký jako Lisbeth Salanderová.

Lisbeth se s Georgem seznámila na pláži během svého prvního týdne na Grenadě, den poté, co se přestěhovala na Grand Anse. Procházela se po pláži, posadila se do chládku pod pár palem a dívala se na děti hrající dole u vody fotbal. Otevřela své *Dimenze* a zcela se do nich pohroužila, když přišel George, posadil se jen pár metrů před ni a zjevně si jí vůbec nevšiml. Lisbeth ho mlčky pozorovala. Hubený černoušek v sandálech, černých kalhotách a bílé košili.

Stejně jako ona si otevřel knihu a zahloubal se do ní. Stejně jako ona měl knihu o matematice — *Basics 4*. Chlapec soustředěně četl a začal si něco čmárat do sešitu. Až když si Lisbeth po pěti minutách odkašlala, zaznamenal její přítomnost a zděšeně vyskočil. Omlouval se, že ji vyrušil, a chystal se odejít, když tu se ho Lisbeth zeptala, jestli to byla těžká úloha.

Algebra. Po dvou minutách našla v jeho výpočtech základní chybu. Po třiceti minutách vyřešili jeho domácí úlohy. Za hodinu stačili projít v učebnici celou další kapitolu a Lisbeth mu jako zkušený pedagog vysvětlovala fígle početních úkonů. Chlapec k ní vzhlížel s uctivým respektem. Po dvou hodinách Lisbeth pověděl, že jeho máma žije v Torontu v Kanadě a jeho táta v Grenville na druhém konci ostrova, a on sám bydlí v chatrči o něco dál na pláži. Je nejmladší ze všech sourozenců; má tři starší sestry.

Pro Lisbeth Salanderovou byla jeho společnost velmi uklidňující. Byla to neobvyklá situace. Nezávazné rozhovory s neznámými lidmi navazovala zřídka nebo spíše nikdy. Nejednalo se o stud. Konverzace pro ni měla pouze praktickou funkci; jak se dostanu do lékárny nebo kolik stojí pokoj v hotelu. A byla tu také funkce profesionální; když pracovala jako detektiv pro Dragana Armanského v Milton Security, nedělalo jí žádné problémy vést s lidmi dlouhé rozhovory jen proto, aby získala informace.

Naproti tomu nesnášela osobní rozhovory směřující k záležitostem, které považovala za soukromé. *Jak jsi stará — hádej. Máš ráda Britney Spearsovou — kdo to je? Máš ráda obrazy Carla Larssona — o tom jsem nikdy nepřemýšlela. Jsi lesbička — po tom je ti houby.*

George Bland byl neohrabaný a sebevědomý, ale byl zdvořilý a pokoušel se vést inteligentní konverzaci, aniž by se s ní přel nebo strkal nos do jejího soukromí. Stejně jako ona působil osaměle.

Bylo to dost podivné, ale chlapec se zřejmě smířil s tím, že na pláž Grand Anse sestoupila bohyně matematiky, a byl rád, že je s ním ochotna posedět a dělat mu společnost. Rozloučili se po několika hodinách, když se slunce začalo chýlit k obzoru. Společně se vydali směrem k jejímu hotelu, George Lisbeth ukázal chatrč, která byla jeho studentským příbytkem, a rozpačitě se zeptal, jestli by ji nemohl pozvat na čaj. Lisbeth pozvání přijala, což ho zjevně překvapilo.

Georgeův příbytek byl velmi jednoduchý; bouda, v níž byl pořádně odřený stůl, dvě židle, postel a skříň na šaty a povlečení. Jediným osvětlením byla lampička na psacím stole s kabelem protaženým do baru The Coconut. Místo sporáku měl přenosný vařič. Chlapec Lisbeth pozval na večeři sestávající z rýže a zeleniny, kterou podával na umělohmotných talířcích. Také jí odvážně nabídl, aby si zakouřila místní zakázanou drogu, což Lisbeth rovněž přijala.

Lisbeth si rychle všimla, že ho její přítomnost vyvádí z míry a neví, jak by se k ní měl chovat. Impulzivně se rozhodla, že mu dovolí, aby ji svedl. Vyvinula se z toho rozvláčná trapná procedura, kdy George sice zjevně pochopil její signály, neměl však ani potuchy o tom, jak by měl na věc jít. Chodil kolem ní jako kolem horké kaše, až Lisbeth ztratila trpělivost, rezolutně ho stáhla na postel a svlékla se.

Bylo to poprvé, kdy se po operaci prsou před někým ukázala nahá. Kliniku opouštěla s lehkým pocitem paniky. Dlouho trvalo, než si uvědomila, že na ni nikdo neciví. Lisbeth Salanderová se obvykle ani za mák nestarala o to, co si o ní myslí ostatní, a lámala si hlavu nad tím, proč si najednou připadá tak nejistá.

George Bland byl pro její nově nabyté já ideálním prubířským kamenem. Když se chlapci (po určitém povzbuzování) konečně podařilo rozepnout jí podprsenku, rychle zhasl lampu u postele a pak se začal svlékat. Lisbeth si uvědomila, že se George stydí, a lampu znovu rozsvítila. Pozorně sledovala jeho reakce, když se jí neohrabaně pokoušel dotýkat. Až později večer se Lisbeth uvolnila a konstatovala, že chlapec považoval její prsa za pravá. Na druhé straně se však zdálo, že nemá příliš s čím srovnávat.

Lisbeth neměla v plánu pořídit si na Grenadě pubertálního milence. Jednala z náhlého popudu, a když od George pozdě večer

odcházela, myslela si, že se sem už nevrátí. Dalšího dne se s ním však znovu potkala na pláži a opravdu měla pocit, že ten neohrabaný chlapec je příjemný společník. Během Lisbethina sedmitýdenního pobytu na Grenadě se George Bland stal pevným bodem její existence. Ve dne se nestýkali, ale George trávil každé odpoledne do západu slunce na pláži a večery sám ve své chatrči.

Lisbeth konstatovala, že když se spolu procházejí podél moře, vypadají oba jako puberťáci. *Sweet sixteen*.

George si zřejmě uvědomoval, že jeho život je nyní mnohem zajímavější. Seznámil se se ženou, která ho vzdělávala v matematice a erotice.

Chlapec otevřel dveře a potěšeně se na ni usmál.

„Chceš, abych ti dělala společnost?" zeptala se Lisbeth.

Lisbeth Salanderová odešla od George Blanda těsně po druhé hodině ranní. Cítila v těle teplo a namísto k hotelu Keys se vydala podél pláže. Šla sama potmě, ale věděla, že asi dvě stě metrů za ní jde George Bland.

Vždycky to tak dělal. Lisbeth u něj nikdy nezůstala do rána a George ostře protestoval proti tomu, aby samotná žena chodila v noci do hotelu, a trval na tom, že je jeho povinností ji doprovodit. Obzvláště tehdy, když se jejich schůzka hodně protáhla. Lisbeth Salanderová obvykle naslouchala jeho výkladům a pak diskusi zakončila prostým ne. *Půjdu si, kam budu chtít a kdy budu chtít. Konec diskuse. Kdepak, o žádnou eskortu nestojím.* Když si poprvé uvědomila, že George jde za ní, dostala hrozný vztek. Pak pocítila, že jeho ochranitelský instinkt má určité kouzlo, a proto předstírala, že o jeho doprovodu neví, a už vůbec ne o tom, že se George vydá na zpáteční cestu až ve chvíli, kdy Lisbeth zajde do hotelu.

Zajímalo ji, co by George dělal, kdyby ji najednou někdo přepadl.

Ona sama by v takovém případě použila kladivo zakoupené v železářství, které přechovávala ve vnější kapse své nylonové tašky. Lisbeth Salanderová byla toho mínění, že existuje jen málo scénářů fyzického napadení, kterým by takové bytelné kladívko nedokázalo udělat čáru přes rozpočet.

Byl úplněk a na obloze jiskřily hvězdy. Lisbeth vzhlédla a nad obzorem poznala Regula ze souhvězdí Lva. Byla už téměř u hotelu,

když se prudce zastavila. Najednou uviděla na pláži pod hotelem jakéhosi člověka. Bylo to poprvé, co po soumraku zahlédla na pláži živou duši. Ačkoli vzdálenost mezi nimi byla téměř sto metrů, Lisbeth muže v měsíčním světle bez problémů poznala.

Byl to onen ctihodný doktor Forbes z pokoje číslo třicet dva.

Udělala několik dlouhých rychlých kroků stranou a zůstala tiše stát pod řadou stromů. Když otočila hlavu, neviděla ani George Blanda. Postava u vody pomalu přecházela sem a tam. Kouřila cigaretu. Muž se v pravidelných intervalech zastavoval a skláněl se k zemi, jako by zkoumal písek. Tato pantomima pokračovala celých dvacet minut, pak se muž najednou otočil, rychlými kroky došel ke vchodu do hotelu a zmizel.

Lisbeth několik minut vyčkávala a pak se vydala dolů k místu, kde se procházel doktor Forbes. Pomalu ho obešla a zkoumala pláž. Neviděla nic jiného než písek, několik kamenů a ulit. Po dvou minutách přerušila průzkum pláže a vydala se nahoru k hotelu.

Vyšla na balkon, naklonila se přes zábradlí a pošilhávala po sousedním balkoně. Bylo tam ticho a klid. Večerní hádka už zjevně skončila. Po chvíli Lisbeth vyndala ze své kabely papír a ubalila si joint ze zásoby marihuany, kterou jí obstaral George Bland. Posadila se na balkonovou židli a hleděla na temné vody Karibského moře, kouřila a přemýšlela.

Připadala si jako radarové zařízení ve stavu nejvyšší pohotovosti.

KAPITOLA 02

Pátek 17. prosince

Pětapadesátiletý advokát Nils-Erik Bjurman položil šálek s kávou a sledoval dav lidí před oknem Café Hedon na Stureho náměstí. Zástup kolemjdoucích procházel okolo něj, nikomu však nevěnoval pozornost.

Myslel na Lisbeth Salanderovou. Často myslel na Lisbeth Salanderovou.

Při tom pomyšlení to v něm vřelo zlostí.

Lisbeth Salanderová ho dostala na lopatky. Na ten okamžik nikdy nezapomene. Lisbeth převzala velení a ponížila ho. Její týrání mu na těle zanechalo doslova nesmazatelné stopy, které, blíže určeno, zabíraly plochu přes dvacet centimetrů čtverečních, táhnoucí se od břicha až po pohlavní orgány. Pevně ho připoutala k jeho vlastní posteli, ubližovala mu a vytetovala mu do kůže sdělení, které nebylo možno vyložit si nesprávně ani žádným způsobem odstranit: JSEM SADISTICKÁ SVINĚ, DOBYTEK A NÁSILNÍK.

Lisbeth Salanderová byla stockholmským soudem prohlášena za nezpůsobilou k právním úkonům. Právě jemu byl svěřen úkol dělat jí poručníka, takže vůči němu byla v závislém postavení. Začal o ní fantazírovat už tehdy, když se s ní setkal úplně poprvé. Nedokázal si to vysvětlit; to ona ho k tomu vyprovokovala.

Z čistě rozumového hlediska si advokát Nils Bjurman uvědomoval, že se dopustil činu, který je společensky nepřijatelný a nepřípustný.

Věděl, že udělal chybu. Také věděl, že se po právní stránce zachoval neomluvitelně.

Z emocionálního hlediska však takovéto rozumové úvahy nehrály žádnou roli. Od prvního okamžiku, kdy se s Lisbeth Salanderovou v prosinci před dvěma lety setkal, si nemohl pomoct. Zákony, pravidla, morálka ani odpovědnost nic neznamenaly.

Byla to podivná dívka — úplně dospělá, ale vypadala tak, že ji bylo možné považovat za malou holčičku. On měl právo rozhodovat o jejím životě — byla jeho, byla mu k dispozici. Nedokázal odolat pokušení.

Lisbeth byla prohlášena za nesvéprávnou a kvůli jejímu posudku by případným protestům stejně nikdo nevěřil. Rozhodně se nejednalo o znásilnění nevinného dítěte; šetření ze sociálky jasně dokazovalo, že má spoustu sexuálních zkušeností, a že ji dokonce lze považovat za promiskuitní. Podle zprávy sociální pracovnice Lisbeth Salanderová zřejmě nabízela sexuální služby za úplatu už v sedmnácti letech. Zpráva začínala sdělením, že policejní hlídka načapala jakéhosi podnapilého obstarožního proutníka ve společnosti mladé dívky na lavičce v parku v Tantolundenu. Policisté oba aktéry prověřili; dívka na jejich otázky odmítla odpovídat a ten páprda měl takovou opici, že ze sebe nebyl schopen vypravit jediné kloudné slovo.

V očích advokáta Nilse Bjurmana byl závěr jasný: Lisbeth Salanderová je kurva z té nejspodnější příčky společenského žebříčku. A je v jeho moci. Není to nijak riskantní. I kdyby si stěžovala u vyšší instance, Bjurman by ji vzhledem ke své důvěryhodnosti a jejím prohřeškům z minula odbyl jako lhářku.

Jednoduše ideální hračka — dospělá, promiskuitní, sociálně nezpůsobilá a ponechaná napospas jeho zvůli.

Bylo to poprvé, kdy zneužil některého ze svých klientů. Nikdy předtím mu ani na mysl nepřišlo, že by si něco dovolil k osobě, s níž byl v nějakém profesionálním vztahu. Pokud chtěl dát plný průchod svým speciálním sexuálním požadavkům, obracel se na prostitutky. Byl diskrétní, opatrný a dobře platil; problém spočíval pouze v tom, že prostitutka věc neprožívá, jen to předstírá. Šlo zkrátka o placenou službu a dotyčná ženská se kroutila, hekala a hrála divadlo, ale bylo to stejně falešné jako kýč.

V době, kdy byl ženatý, se Bjurman pokusil vyrukovat s podobnými dominantními manýrami na svou manželku, ale ta se vším souhlasila, takže to také jen hrála.

Lisbeth Salanderová byla ideální. Nemohla se bránit. Neměla příbuzné ani přátele. Byla to skutečná, naprosto bezbranná oběť. Příležitost dělá zloděje.

A zničehonic ho takhle dostala na lopatky.

Oplatila mu úder s netušenou silou a rozhodností. Ponížila ho. Týrala ho. Téměř ho zničila.

Během uplynulých dvou let došlo v životě Nilse Bjurmana k dramatickým změnám. Určitou dobu po návštěvě Lisbeth Salanderové byl jako ochromený — nebyl schopen přemýšlet ani jednat. Zamkl se v bytě, nebral telefony a nedokázal komunikovat ani se stálými klienty. Až po dvou týdnech si nechal napsat neschopenku. Sekretářka měla za úkol vyřídit průběžnou korespondenci v kanceláři, odvolat schůzky a pokusit se odpovědět na otázky rozzlobených klientů.

Každý den se musel dívat na své tělo v zrcadle na dveřích koupelny. Nakonec zrcadlo odstranil.

Do kanceláře se vrátil až začátkem léta. Probral všechny své klienty a většinu z nich přenechal kolegům. Nakonec mu zůstalo jen pár firem, u nichž měl na starosti určitou obchodněprávní korespondenci, ale nemusel se nijak angažovat. Jeho jedinou aktivní klientkou byla Lisbeth Salanderová — každý měsíc sepsal finanční uzávěrku a zprávu pro Vrchní poručnický soud. Dělal přesně to, co po něm Lisbeth chtěla — jeho zprávy byly holé výmysly dokazující pouze to, že dívka vlastně žádného poručníka nepotřebuje.

Každá zpráva ho pálila jako oheň a připomínala mu její existenci, neměl však jinou volbu.

Léto a podzim strávil Bjurman nečinným přemítáním o své situaci. V prosinci se konečně trochu sebral a zařídil si dovolenou ve Francii. Objednal se na klinice kosmetické chirurgie u Marseille a zkonzultoval s lékařem, jak by bylo možné jeho tetování nejsnáze odstranit.

Lékař překvapeně prohlédl jeho zohyzděné břicho a nakonec navrhl přijatelný postup. Nejsnazším způsobem by byl opakovaný

zásah laserem, ale tetování je tak velké a jehla pronikla tak hluboko pod kůži, že jedinou reálnou možností by byla série kožních transplantací. Bylo by to drahé a časově náročné.

Během předcházejících dvou let se Bjurman s Lisbeth Salanderovou setkal pouze jedinkrát.

Oné noci, kdy ho Lisbeth přepadla a převzala kontrolu nad jeho životem, si také odnesla náhradní klíče od jeho bytu i kanceláře. Sdělila mu, že ho nespustí z očí, a když to bude nejméně očekávat, přijde ho navštívit. Během deseti následujících měsíců Bjurman téměř začal věřit, že to byla planá výhrůžka, ale neodvážil se nechat vyměnit zámek. Její slova nebylo radno podceňovat — pokud by ho někdy načapala v posteli s ženskou, zveřejnila by devadesátiminutový dokument o tom, jak ji znásilnil.

Po necelém roce od Lisbethina přepadení se jednou v noci v polovině ledna najednou vzbudil před třetí hodinou ranní a nevěděl proč. Rozsvítil lampičku na nočním stolku a téměř vykřikl hrůzou, když ji spatřil stát u nohou postele. Byla jako strašidlo, které se zničehonic zhmotnilo v jeho ložnici. Lisbethina tvář byla bledá a bezvýrazná. V ruce držela svůj zatracený paralyzér.

„Dobré ráno, advokáte Bjurmane," pronesla nakonec. „Promiňte, že jsem vás tentokrát probudila."

Dobrý bože, copak ona tu byla už dřív? Zatímco jsem spal?

Bjurman nedokázal rozhodnout, jestli ho vodí za nos, nebo ne. Odkašlal si a otevřel ústa. Lisbeth ho posunkem zarazila.

„Vzbudila jsem tě jen z jednoho jediného důvodu. Brzy hodlám na delší dobu odcestovat. Ty budeš nadále každý měsíc sepisovat zprávu o mém báječném zdravotním stavu, ale kopii mi nebudeš posílat domů, ale na elektronickou adresu na hotmailu."

Lisbeth vyndala z kapsy u bundy přeložený papír a položila ho na okraj postele.

„Pokud se se mnou Vrchní poručnický soud bude chtít spojit nebo pokud se stane něco, co bude vyžadovat mou přítomnost, pošleš mi e-mail na tuhle adresu. Je ti to jasné?"

Bjurman přikývl.

„Je mi to jasné…"

„Sklapni. Nechci slyšet tvůj hlas."

Bjurman zaťal zuby. Nikdy se neodvážil se s ní jakkoli spojit, protože mu pohrozila, že v takovém případě pošle video úřadům. Namísto toho po několik měsíců plánoval, co jí poví, pokud se mu ozve. Uvědomil si, že na svou obhajobu nemá co říct. Jediné, co mohl udělat, bylo apelovat na její šlechetnost. Kdyby mu dala šanci, pokusil by se ji přesvědčit o tom, že jednal zcela nepříčetně pod vlivem chvilkového poblouznění, že toho lituje a za svůj čin se kaje. Byl připraven plazit se před ní v prachu jako červ, jen aby ji obměkčil a odzbrojil.

„Musím vám něco říct," odpověděl slabým hlasem Bjurman. „Chci vás poprosit o odpuštění…"

Lisbeth vyčkávavě naslouchala jeho překvapující prosbě. Nakonec se opřela o čelo postele a vrhla na něj zlomyslný pohled.

„Tak teď poslouchej ty mě — jsi hnusnej dobytek. Nikdy ti neodpustím. Ale pokud budeš plnit své povinnosti, tak tě nechám být ve stejný den, kdy bude zrušena moje právní nezpůsobilost."

Lisbeth vyčkávala, dokud advokát nesklopil oči. *Ona mě nutí, abych se před ní plazil jako červ.*

„To, co jsem ti řekla před rokem, nadále platí. Pokud neuspěješ, tak ten film zveřejním. Pokud se se mnou pokusíš spojit kvůli něčemu jinému, než jsem ti přikázala, tak ten film zveřejním. Pokud bych zemřela při nějaké nehodě, tak ten film zveřejní někdo jiný. Pokud se mě ještě jednou dotkneš, tak tě zabiju."

Tomu advokát věřil. Pro pochyby nebo vyjednávání nezbýval žádný prostor.

„Ještě jedna věc. Od toho dne, kdy tě nechám běžet, si budeš moct dělat, co budeš chtít. Ale do té doby ať tě ani nenapadne ještě jednou páchnout na tu kliniku u Marseille. Pokud tam pojedeš a necháš si to tetování odstranit, tak ti ho udělám znovu. Ale tentokrát na čelo."

Do prdele. Jak na to ksakru mohla přijít…

V následující vteřině byla pryč. Bjurman zaslechl slabé klapnutí dveří od bytu, když Lisbeth otočila klíčem. Jako by ho navštívilo strašidlo.

Právě v tom okamžiku začal Lisbeth Salanderovou nenávidět s intenzitou planoucí v jeho mysli jako doruda rozžhavená ocel, která změnila celý jeho život v posedlou touhu dostat se jí na

kobylku. Fantazíroval o její smrti. Fantazíroval o tom, jak ji přinutí plazit se před ním po kolenou a žadonit o milost. Neměl by s ní žádné slitování. Snil o tom, jak jí dlaněmi tiskne krk a škrtí ji, dokud nezačne lapat po dechu. Vyrval by jí oči z důlků a srdce z těla. Chtěl ji vyhladit z povrchu zemského.

Paradoxně však právě ve stejném okamžiku pocítil, že opět začíná fungovat a že našel určitou duševní rovnováhu. Byl stále posedlý Lisbeth Salanderovou a každou bdělou minutu věnoval její existenci. Ale zjistil, že opět začal smysluplně uvažovat. Pokud by se mu podařilo ji dostat, vrátil by se mu zdravý rozum. Jeho život získal nový smysl.

Právě toho dne přestal advokát Bjurman fantazírovat o její smrti a začal ji plánovat.

Mikael Blomkvist prošel v Café Hedon méně než dva metry za zády Nilse Bjurmana, když mířil se dvěma šálky vařícího caffé latte ke stolu šéfredaktorky Eriky Bergerové. On ani Erika o advokátu Bjurmanovi nikdy neslyšeli a nevěnovali mu žádnou pozornost.

Erika nakrčila nos a odstrčila stranou popelník, aby udělala místo pro kávu. Mikael si pověsil bundu přes opěradlo židle, přitáhl si popelník a zapálil si cigaretu. Erika cigaretový kouř nesnášela a vrhala na něj trpitelské pohledy. Mikael od ní omluvně odfoukl kouř.

„Myslela jsem, že jsi toho už nechal."

„Příležitostný záchvat."

„Nebudu spát s chlapem, co smrdí kouřem," prohlásila Erika a líbezně se usmála.

„*No problem*. Jsou i jiný ženský, co nejsou tolik vybíravý," odvětil Mikael a oplatil jí úsměv.

Erika Bergerová zvedla oči.

„Tak o co jde? Za dvacet minut mám sraz s Charlie. Jdeme do divadla."

Charlie byla Charlotta Rosenbergová, Eričina kamarádka z dětství.

„Leze mi na nervy ta naše praktikantka. Bude to dcera nějaké tvé kamarádky. Je u nás čtrnáct dní a ještě tam hodlá zůstat osm týdnů. Už ji dlouho nesnesu."

„Všimla jsem si, jak po tobě vrhá žádostivé pohledy. Přirozeně očekávám, že se zachováš jako džentlmen."

„Eriko, té holce je sedmnáct, mentálně je zralá tak na deset, a to jí ještě fandím."

„Jen jí dělá dobře, že se s tebou vídá. Zřejmě něco jako zbožňování idolů."

„Včera o půl jedenácté večer mi zazvonila dole u dveří a chystala se nahoru s lahví vína."

„To je síla," řekla Erika.

„To bych řekl," odvětil Mikael. „Kdyby mi bylo o dvacet let míň, zřejmě bych se ani vteřinu nerozmýšlel. Ale nezapomínej — je jí sedmnáct. Mně brzy bude pětačtyřicet."

„To mi nepřipomínej. Jsme stejně staří."

Mikael Blomkvist se zaklonil a odklepal popel.

Z Mikaela Blomkvista se díky Wennerströmově aféře stala známá celebrita. Během minulého roku dostával pozvánky na večírky a na oslavy z těch nejnepravděpodobnějších míst.

Bylo zjevné, že ti, kteří ho zvali, by ho rádi zařadili do okruhu svých známých; čekaly by ho polibky na uvítanou od lidí, s nimiž si předtím sotva podal ruku, ale kteří by rádi na veřejnosti vystupovali jako jeho přátelé a důvěrníci. Nejednalo se v první řadě o kolegy z masmédií — s těmi se už znal a měl s nimi buď dobré, nebo špatné vztahy —, ale o takzvané osobnosti z kultury, herce, průměrné společenské debatéry a polocelebrity. Mít Mikaela jako hosta na zahajovací party nebo na soukromé oslavě narozenin prostě patřilo k bontónu. Pozvání na ten či onen večírek se v minulém roce jen hrnula. Mikael na ně obvykle odpovídal větami typu „to je od vás strašně milé, ale bohužel už něco mám".

K odvrácené straně popularity také patřilo neustálé šíření nových fám. Jeden známý mu znepokojeně zavolal, že slyšel o tom, že Mikael hledal pomoc na klinice pro drogově závislé. Ve skutečnosti byla Mikaelova celková zkušenost s drogami od puberty omezena na několik ojedinělých cigaret marihuany a pár šňupnutí kokainu, které si skoro před patnácti lety vyzkoušel s jednou holandskou rockovou zpěvačkou. Pokud šlo o konzumaci alkoholu, měl lepší skóre, ale zahrnovalo pouze několik ojedinělých případů

pořádné opice, kterou si pořídil na oslavě narozenin nebo na večírku. Když zašel do hospody, vypil sotva víc než jednu dvanáctku, ale raději si dal desítku. V domácím baru měl vodku a pár darovaných lahví jednosladové whisky, které otevíral tak zřídka, až to bylo směšné.

Mikael byl svobodný a měl spoustu příležitostných pletek a milostných románků, což o něm bylo všeobecně známo i mimo okruh jeho přátel, a důsledkem byl vznik dalších fám. Jeho mnohaletá aférka s Erikou Bergerovou byla vždy předmětem různých spekulací. V posledním roce byly doplněny tvrzením, že Mikael jde z postele do postele, lepí se na každou sukni a využívá své popularity k tomu, aby spal s veškerou dámskou klientelou stockholmských hospod. Jeden novinář, kterého znal jen zběžně, se ho dokonce zeptal, zda nepotřebuje odbornou pomoc, aby se zbavil závislosti na sexu. Svůj komentář odůvodnil tím, že jeden známý americký herec s podobným problémem také vyhledal pomoc na specializované klinice.

Mikael měl samozřejmě spoustu krátkodobých známostí a často k nim docházelo paralelně na více frontách. Sám vlastně nevěděl, proč tomu tak je. Věděl o sobě, že nevypadá nejhůř, ale nikdy se za zvlášť atraktivního muže nepovažoval. Na druhé straně však často slyšel, že v sobě má něco, co ženy přitahuje. Erika Bergerová mu vysvětlila, že z něj vyzařuje sebejistota a bezpečí, takže se ženy v jeho přítomnosti cítí uvolněně a nemusejí si na nic hrát. Jít s ním do postele nebylo nijak náročné, nebezpečné ani komplikované — neměl žádné požadavky a poskytoval erotický požitek. Což (podle Mikaela) bylo naprosto v pořádku.

Navzdory tomu, co si o něm myslela většina jeho známých, Mikael nikdy žádnou ženu neobtěžoval. Maximálně naznačil, že by si klidně dal říct, ale iniciativu nechal vždycky na ní. Sex byl často jen přirozený důsledek. Ženy, s nimiž skončil v posteli, byly zřídkakdy ženské na jednu noc — i takové se samozřejmě vyskytly, ale právě ony měly často naprosto přemrštěné požadavky. Nejlepší vztahy měl se ženami, které dobře znal a které měl rád. Proto nebyla náhoda, že si před dvaceti lety začal s Erikou Bergerovou — byli přátelé a vzájemně se přitahovali.

Mikaelova pozdní sláva však zvýšila ženský zájem způsobem, který mu připadal bizarní a nepochopitelný. Nejvíce ho překvapovaly impulzivní nájezdy mladých dívek v těch nejneočekávanějších souvislostech.

Mikaela přitahoval zcela jiný typ žen než nažhavené puberťačky v kratinkých minisukních s pěknou postavou. Když byl mladší, míval obvykle starší přítelkyně, občas dokonce podstatně starší a zkušenější. Jak však sám přicházel do let, věkové rozdíly se téměř vyrovnaly. Pětadvacetiletá Lisbeth Salanderová znamenala pořádný úlet pod jeho věkovou hranici.

A právě tento problém byl příčinou narychlo smluvené schůzky s Erikou.

Milénium zaměstnalo praktikantku ze střední mediální školy, což Erika udělala pro jednu svou známou. Nebylo na tom vlastně nic divného; každý rok se u nich vystřídalo několik praktikantů. Mikael onu sedmnáctiletou dívku zdvořile pozdravil a téměř ihned konstatoval, že její zájem o novinařinu je poměrně vlažný kromě toho, že „chce vystupovat v televizi". Také měl podezření, že práce v *Miléniu* zřejmě nyní znamená určitou prestiž.

Mikael brzy zjistil, že dívka nevynechá jedinou příležitost k navázání bližšího kontaktu. Předstíral, že si jejího zjevného nadbíhání nevšiml, což mělo za následek pouze dívčino zdvojnásobené úsilí. Jednoduše to byla pěkná otrava.

Erika Bergerová se najednou rozesmála.

„Zlatíčko, ty jsi v práci vystaven sexuálnímu obtěžování."

„Ricky, mě to štve. Nechci té holce za nic na světě ublížit nebo ji uvádět do rozpaků. Ale ona je křehká asi jako kobyla v říji. Skoro začínám mít strach z toho, co se jí vylíhne v hlavě."

„Mikaeli, je do tebe zamilovaná, jen je moc mladá a neví, jak ti to dát najevo."

„Promiň, ale jsi na omylu. Ta moc dobře ví, jak má co dát najevo. Ale v jejím chování cítím nějakou levárnu a navíc začíná mít vztek, že jsem se nechytil na vějičku. Nemám nejmenší chuť spustit další lavinu fám o tom, že tu proháním zajíčky jako nadrženej Mick Jagger."

„Fajn. Chápu to. Takže ona u tebe včera večer zazvonila."

„S flaškou vína. Říkala, že byla tady ve čtvrti na večírku u ‚jednoho známého' a pokoušela se předstírat, že se u mě stavila jen náhodou."

„Cos jí řekl?"

„Nepustil jsem ji dál. Zalhal jsem a řekl jí, že přišla nevhod a že mám doma dámskou návštěvu."

„A jak to vzala?"

„Měla příšerný vztek, ale vypadla."

„A co chceš, abych udělala já?"

„*Get her off my back*. V pondělí mám v úmyslu si s ní vážně promluvit. Buď toho nechá, nebo dostane padáka z redakce."

Erika Bergerová chvilku přemýšlela.

„Ne," prohlásila. „Nic jí neříkej. Já s ní promluvím."

„Nemám jinou volbu."

„Ona hledá přítele, ne milence."

„Nevím, co hledá, ale…"

„Mikaeli, kdysi jsem na tom byla stejně jako ona. Promluvím s ní."

Nils Bjurman o Mikaelu Blomkvistovi slyšel stejně jako všichni ostatní, kteří se během posledního roku dívali na televizi nebo četli večerníky. Mikaela však neznal, a i kdyby ano, nijak by na něj nereagoval. Neměl ani tušení o tom, že existuje spojení mezi redakcí *Milénia* a Lisbeth Salanderovou.

Navíc byl zcela ponořen do vlastních myšlenek a svému okolí nevěnoval pozornost.

Poté, co konečně překonal své intelektuální ochromení, začal analyzovat vlastní situaci a přemýšlet o tom, jak by se měl zachovat, aby zničil Lisbeth Salanderovou.

Vždycky skončil u stejného kamene úrazu.

Lisbeth Salanderová měla k dispozici devadesátiminutové video, které natočila na skrytou kameru a na kterém do všech podrobností zachytila, čeho se na ní Bjurman dopustil. Sám to video viděl. Nedávalo divákovi žádný prostor pro nesprávný výklad. Pokud by se o něm někdy dozvěděly opatrovnické instituce, nebo ještě hůře, pokud by se dostalo do spárů masmédií, znamenalo by to konec jeho života, kariéry i svobody. Věděl, že za znásilnění,

zneužití osoby v závislém postavení, týrání a těžké ublížení na zdraví by vyinkasoval takových šest let za mřížemi. Horlivý žalobce by dokonce mohl využít jednu část videa pro obvinění z pokusu o vraždu.

Téměř ji udusil, když jí během znásilnění vzrušeně přitiskl polštář na obličej. Kéž by to byl tehdy udělal.

Nepochopili by, že s ním celou dobu jen hrála divadlo. To ona ho vyprovokovala, hrála to na něj těmi svými roztomilými dětskými kukadly a svedla ho tělem, které mohlo patřit dvanáctiletému děvčátku. To ona ho vyprovokovala k tomu, aby ji znásilnil. Byla to její chyba. Nikdy by nepochopili, že to divadelní představení vlastně zrežírovala ona. Ona to plánovala…

Ať udělá cokoli, musí vycházet z předpokladu, že se toho filmu osobně zmocní a ujistí se, že neexistují žádné kopie. A v tom bylo jádro pudla.

Bjurman nijak nepochyboval o tom, že taková čarodějnice jako Lisbeth Salanderová si během let musela nadělat spoustu nepřátel. A advokát měl jednu velkou výhodu. Na rozdíl od ostatních, kteří na ni z toho či onoho důvodu měli pifku, měl neomezený přístup ke všem jejím lékařským zprávám, šetřením ze sociálního odboru a psychiatrickým posudkům. Byl jedním z mála lidí ve Švédsku, kteří znali její nejniternější tajemství. Zpráva, kterou obdržel od poručnického soudu poté, co byl pověřen funkcí jejího poručníka, byla krátká a přehledná — sotva patnáct stran, které mu poskytovaly obrázek o jejím dospělém životě; shrnutí diagnóz, k nimž dospěli soudní psychiatři, soudní rozhodnutí o jejím svěření do poručnické péče a finanční revize loňského hospodaření. Bjurman četl zprávu stále dokola. Poté začal systematicky shromažďovat informace o minulosti Lisbeth Salanderové.

Jako advokát byl dobře obeznámen s tím, jak si má počínat, aby si obstaral údaje z veřejných úředních registrů. Jako její poručník bez problémů pronikl do tajemství lékařských zpráv. Byl jedním z mála lidí, kteří si mohli prohlédnout jakýkoli papír, na který si ukázali, pokud se týkal Lisbeth Salanderové.

Přesto trvalo měsíce, než do nejmenších podrobností zrekonstruoval celý její život od nejstarších záznamů ze základní školy přes šetření sociálního úřadu až k policejnímu vyšetřování

a soudním spisům. Osobně vyhledal doktora Jespera H. Lödermana, psychiatra, který v souvislosti s jejími osmnáctými narozeninami navrhoval umístění do ústavní péče. Získal tak základní přehled o názorech druhých. Všichni mu byli nápomocni. Jedna žena ze sociálky ho dokonce pochválila za to, že se takto horlivě angažuje nad rámec běžných povinností, aby se seznámil se všemi aspekty života Lisbeth Salanderové.

Skutečný zlatý důl informací našel v zaprášené krabici u úředníka Vrchního poručnického soudu v podobě dvou vázaných knih se záznamy. Knihy sepsal Bjurmanův předchůdce, advokát Holger Palmgren, který zjevně znal Lisbeth Salanderovou lépe než kdokoli jiný. Palmgren svědomitě zasílal úřadům krátkou každoroční zprávu o své poručence, ale jak Bjurman pochopil, Salanderová neměla ani tušení o tom, že si Palmgren horlivě zapisoval vlastní úvahy ve formě deníkových záznamů. Zjevně to byl jeho vlastní pracovní materiál, který po Palmgrenově infarktu skončil před dvěma lety u Vrchního poručnického soudu, kde se na něj nikdo ani nepodíval.

Palmgrenův obrázek Lisbeth Salanderové byl úplně jiný než ten, který skýtaly zprávy z šetření odboru sociální péče. Bjurman tak mohl sledovat Lisbethinu nesnadnou cestu od nezvladatelné puberťačky k mladé ženě pracující v Milton Security — tuto práci získala díky Palmgrenovým kontaktům. Bjurman si s rostoucím překvapením uvědomoval, že Lisbeth Salanderová nikdy nebyla zaostalá pracovní síla starající se o kopírku a vaření kávy — naopak, vykonávala kvalifikovanou práci soukromého detektiva pro výkonného ředitele firmy Dragana Armanského. Stejně tak bylo zřejmé, že Armanskij s Palmgrenem se znali a tu a tam si o své chráněnce povídali.

Nils Bjurman si uložil jméno Dragana Armanského do paměti. Ze všech lidí, kteří v životě Lisbeth Salanderové nějak figurovali, byli jen dva, kteří v jistém smyslu vystupovali jako její přátelé a pravděpodobně ji považovali za svou chráněnku. Palmgren už byl z obliga. Jedinou zbývající osobou, představující potencionální hrozbu, byl Armanskij. Bjurman se rozhodl, že se od Armanského bude držet dál a nepůjde za ním.

Palmgrenovy poznámky mu mnohé ozřejmily. Bjurmanovi bylo hned jasné, jak se toho o něm Lisbeth Salanderová mohla tolik dozvědět. Sice mu stále nešlo na rozum, jak přišla na to, že nanejvýš diskrétně navštívil kliniku plastické chirurgie ve Francii, ale většina tajemství obestírajících Lisbeth Salanderovou byla ta tam. Čmuchání v životě druhých bylo jejím povoláním. Když si uvědomil, že Salanderová má přístup k němu do bytu, začal si při svém pátrání počínat opatrně a došlo mu, že přechovávání materiálů doma je krajně nevhodné. Veškerou dokumentaci zabalil do papírové krabice a převezl ji do své chaty u Stallarholmenu, kde trávil stále více času osamělým přemítáním.

Čím více se toho o Lisbeth Salanderové dozvídal, tím více byl přesvědčen o tom, že jde o patologicky narušeného člověka. Bjurman zrudl při pomyšlení na to, jak ho připoutala k jeho vlastní posteli. Byl jí zcela vydán na milost a nemilost a nepochyboval o tom, že by svou pohrůžku splnila, pokud by ji vyprovokoval.

Chybí jí společenské zábrany. *Je to choromyslný, nebezpečný, zatracený pošuk. Odjištěný ruční granát. Kurva.*

Zpráva Holgera Palmgrena Bjurmanovi také pomohla najít poslední klíč. Palmgren si několikrát zaznamenal nanejvýš osobní poznámky o rozhovorech s Lisbeth Salanderovou. *Dědek bláznivá*. U dvou rozhovorů odkazoval na slova „když se stalo Všechno To Zlé“. Palmgren si tento výraz zjevně vypůjčil od Lisbeth Salanderové, ale nebylo z něj jasné, o co se jedná.

Bjurman si zmateně zaznamenal slova „Všechno To Zlé“. Roky strávené v pěstounské péči? Nějaké zvláštní násilí? Všechno by mělo být zapsáno v obsáhlé dokumentaci, kterou již měl k dispozici.

Bjurman si otevřel zprávu soudního psychiatra, sepsanou v jejích osmnácti letech, a se zájmem si ji popáté či pošesté pročetl. V tomto okamžiku si uvědomil, že v jeho informacích o Lisbeth Salanderové jsou bílá místa.

Měl přehled záznamů ze základní školy, potvrzení, že matka Lisbeth Salanderové není schopna se o ni postarat, zprávy od různých pěstounů, u nichž během puberty pobývala, a psychiatrické vyšetření z doby, kdy jí bylo osmnáct let.

Ve dvanácti letech se muselo stát něco, co způsobilo její šílenství. V jejím životopise existovala i jiná bílá místa.

Bjurman ke svému obrovskému překvapení zjistil, že Lisbeth Salanderová má sestru, dvojče, o níž nebyla v dostupných materiálech ani zmínka. *Můj Bože, tak ony jsou dvě.* Nikde však nenašel žádné informace o tom, co se s její sestrou stalo.

Otec byl neznámý a Bjurman nenalezl vysvětlení, z jakého důvodu se o ni matka nebyla schopna postarat. Bjurman dříve vycházel z předpokladu, že její matka onemocněla a že právě v důsledku této události začaly Lisbethiny pobyty na dětské psychiatrické klinice. Nyní byl přesvědčen o tom, že Lisbeth Salanderové se muselo něco přihodit mezi jejím dvanáctým a třináctým rokem. *Všechno To Zlé.* Nějaké trauma. Z ničeho však nevyčetl, co Všechno To Zlé vlastně bylo.

Ve zprávě soudního psychiatra konečně našel odkaz na chybějící přílohu — na značku policejního spisu datovaného 1991-03-12. Spisová značka byla poznamenána rukou na okraji kopie, kterou horko těžko sehnal na odboru sociální péče. Když si ho chtěl objednat, narazil na překážky. Vyšetřovací spis podléhal utajení. S žádostí se mohl obrátit na vládu.

Nils Bjurman byl zmatený. Skutečnost, že policejní spisy související s dvanáctiletou dívenkou podléhaly utajení, nebyla sama o sobě překvapivá — z důvodu zachování integrity jejího soukromí to bylo normální. On je však poručníkem Lisbeth Salanderové, a má tudíž právo vyžádat si jakékoli dokumenty, které se jí týkají. Nemohl pochopit, proč zpráva podléhá takovému stupni utajení, aby se kvůli získání spisu musel obracet s žádostí na vládu.

Bjurman žádost napsal. Vyřízena byla až za dva měsíce a k jeho nelíčenému údivu byla zamítnuta. Nešlo mu do hlavy, jaké dramatické informace mohl patnáct let starý vyšetřovací spis o dvanáctileté dívence obsahovat, když podléhal stejnému stupni utajení jako klíče do sídla premiéra či vlády.

Advokát se vrátil k deníku Holgera Palmgrena, znovu ho četl řádku po řádce a pokoušel se přijít na to, co bylo míněno výrazem Všechno To Zlé. Ale deník mu žádné vodítko neposkytl. Zjevně se jednalo o téma, o němž spolu Holger Palmgren a Lisbeth Salanderová často hovořili, ale Palmgren o něm nikdy nic nenapsal.

Poznámky o Všem Tom Zlém se objevovaly také na konci jeho obsáhlé dokumentace. Možná si o tom Palmgren nestačil nic poznamenat a pak dostal infarkt.

Díky tomu se myšlenky advokáta Bjurmana začaly ubírat novým směrem. Holger Palmgren byl opatrovníkem Lisbeth Salanderové od jejích třinácti let a v jejích osmnácti letech se stal jejím poručníkem. Jinými slovy, Palmgren musel být u toho, když se stalo Všechno To Zlé a Salanderová byla umístěna do dětské psychiatrické léčebny. S velkou pravděpodobností také věděl, co se tehdy stalo.

Bjurman se opět vydal do archívu poručnického soudu. Tentokrát nechtěl materiály o Lisbeth Salanderové, ale vyžádal si popis Palmgrenova úkolu stanoveného na základě rozhodnutí odboru sociální péče. Obdržená dokumentace ho v prvním okamžiku zklamala. Dvě stránky stručných informací. Matka Lisbeth Salanderové nebyla schopna dále pečovat o své dcery. Kvůli mimořádným okolnostem bylo nezbytné obě holčičky rozdělit. Kamila Salanderová byla prostřednictvím odboru sociální péče umístěna do pěstounské rodiny. Lisbeth Salanderová byla hospitalizována v dětské psychiatrické léčebně svatého Štěpána. O žádné jiné alternativě nebyla řeč.

Proč? Nabízela se jen záhadná formulace: *Kvůli událostem z 910312 odbor sociální péče rozhodl takto…* Poté opět následoval odkaz na číslo onoho tajemného nedostupného policejního spisu. Tentokrát však obsahoval jeden nový detail — jméno vyšetřovatele.

Advokát Nils Bjurman zaraženě zíral na uvedené jméno. To jméno totiž znal. Velmi dobře ho znal.

Díky tomu uviděl věci ve zcela novém světle.

Bjurmanovi trvalo ještě další dva měsíce, než spis pokoutními oklikami získal. Byl to krátký a stručný vyšetřovací protokol čítající čtyřicet sedm stran formátu A4 a šedesátistránkový dodatek, tvořený poznámkami připojenými během dalších šesti let.

Bjurman zprvu nepochopil souvislost.

Poté našel fotografie soudního znalce z oboru lékařství a znovu zkontroloval jméno.

Můj Bože… to snad nemůže být pravda.

Advokátovi bylo okamžitě jasné, z jakého důvodu byl celý případ utajen. Nils Bjurman měl v kapse celý jackpot.

Když si pak pozorně pročítal spis řádek po řádku, uvědomil si, že na světě existuje ještě jeden člověk, který má důvod nenávidět Lisbeth Salanderovou stejně vášnivě jako on.

Bjurman nebyl sám.

Měl spojence. Toho nejneskutečnějšího spojence, jakého si uměl představit.

Advokát začal pomalu vymýšlet plán.

Nilse Bjurmana vyrušil z úvah stín, který padl na jeho stůl v Café Hedon. Vzhlédl a spatřil jakéhosi blonďatého… *obra*, ano, právě u tohoto výrazu nakonec zůstal. Na zlomek vteřiny se zaklonil a poté se mu opět vrátila rozvaha.

Hleděl na něj více než dvoumetrový muž mohutné tělesné konstrukce. Mimořádně mohutné tělesné konstrukce. Bezpochyby kulturista. Bjurman na jeho těle nezaznamenal sebemenší náznak tuku nebo ochablosti. Z celého obrova zjevu vyzařovala děsivá síla.

Muž měl světlé vlasy nakrátko ostříhané na skráních, krátkou ofinu a oválný, podivně jemný, téměř dětský obličej. Ledově modré oči však jemné nebyly. Na sobě měl černou koženou bundu do pasu, modrou košili, černou kravatu a černé kalhoty. Nakonec si advokát Bjurman povšiml jeho rukou. Muž byl celkově mimořádného vzrůstu, ale ruce měl skutečně obrovské.

„Advokát Bjurman?“

Muž hovořil se zjevným přízvukem, ale hlas měl tak podivně vysoký, že se Bjurman na vteřinu téměř pousmál. Advokát přikývl.

„Dostali jsme váš dopis.“

„Kdo jste? Chtěl jsem se setkat s…“

Muž s obrovskýma rukama jeho otázku ignoroval, posadil se proti Bjurmanovi a přerušil ho.

„Namísto něho jsem tu já. Vysvětlete mi, oč vám jde.“

Advokát Nils Bjurman na chvíli zaváhal. Protivila se mu myšlenka, že by vydal sám sebe napospas úplně cizímu člověku. Ale nic jiného mu nezbývalo. Vzpomněl si, že není sám, kdo nenávidí Lisbeth Salanderovou. Šlo o to získat spojence. Tichým hlasem začal muži vysvětlovat svou záležitost.

KAPITOLA 03

Pátek 17. prosince až sobota 18. prosince

Lisbeth Salanderová se vzbudila v sedm hodin ráno, osprchovala se, sešla do recepce k Freddymu McBainovi a zeptala se, zda je volné nějaké auto, které by si mohla na čtyři dny pronajmout. O deset minut později zaplatila, nastavila sedadlo a zpětné zrcátko, zkusila vůz nastartovat a zkontrolovala, kolik je v nádrži benzínu. Zašla do baru, objednala si k snídani caffé latte a chlebíček se sýrem a koupila si láhev vody na cestu. Během snídaně si čmárala po ubrousku číslice a přemýšlela nad záhadou Pierra de Fermata ($x^3 + y^3 = z^3$).

Těsně po osmé sešel do baru doktor Forbes. Byl čerstvě oholený a měl na sobě tmavý oblek, bílou košili a modrou kravatu. Objednal si vejce s toustem, pomerančový džus a černou kávu. O půl deváté vstal a zamířil k čekajícímu taxíku.

Lisbeth se za ním držela v rozumné vzdálenosti. Doktor Forbes vystoupil z taxíku pod Seascape na začátku The Carenage a vydal se pěšky podél vody. Lisbeth projela kolem něj a zaparkovala vůz uprostřed plážové promenády. Trpělivě čekala, až k ní dojde, a pak se vydala za ním.

V jednu hodinu byla Lisbeth Salanderová zpocená jako myš a měla oteklé nohy. Čtyři hodiny se vláčela ulicemi Saint George's nahoru a dolů. Tempo bylo poklidné, chodila však bez přestávky a spousta prudkých stoupání dala jejím svalům pěkně zabrat. Lisbeth dopíjela poslední kapky minerálky a překvapovala

ji Forbesova energie. Právě když začala přemýšlet o tom, že celé sledování vzdá, zamířil Forbes zničehonic k restauraci The Turtleback. Po deseti minutách vešla Lisbeth za ním a posadila se na verandu. Seděli přesně na stejných místech jako včera a Forbes opět popíjel Coca-Colu a zíral na vodu v přístavu.

Forbes byl jedním z mála lidí na Grenadě, kteří nosili oblek a kravatu. Lisbeth si všimla, že vypadá, jako by mu horko vůbec nevadilo.

Ve tři hodiny přerušil doktor Forbes tok Lisbethiných úvah tím, že zaplatil a odešel. Vydal se pěšky podél The Carenage a skočil do jednoho z minibusů jedoucích na Grand Anse. Lisbeth zaparkovala před hotelem Keys pět minut předtím, než Forbes vystoupil. Odebrala se do svého pokoje, pustila si studenou vodu a naložila se do vany. Necítila nohy. Čelo jí zkrabatily hluboké vrásky.

Po dnešní rozcvičce jí bylo všechno jasné. Doktor Forbes odešel každé ráno z hotelu čerstvě oholený a vyzbrojený svou aktovkou. Celý den promrhal naprostým nicněděláním. Nebyl na Grenadě proto, že by měl v plánu postavit zde novou školu, ale z jakéhosi důvodu chtěl budit zdání, že je tu obchodně.

K čemu takovéhle divadýlko?

Jedinou osobou, před níž měl důvod v této souvislosti něco skrývat, byla jeho manželka, která měla mít pocit, že se její muž v práci celý den nezastaví. Ale proč? Zhatily se snad jeho plány a byl příliš hrdý na to, aby se jí přiznal? Nebo je na Grenadě z úplně jiného důvodu? Čeká tu na něco nebo na někoho?

Lisbeth Salanderová našla na svém hotmailu čtyři e-maily. První přišel od *Plaguea* hodinu po odeslání její zprávy. Vzkaz byl šifrovaný a skládal se ze dvou slov, či spíše z lakonické otázky „Ty žiješ?“ *Plague* se nikdy nepouštěl do dlouhých cituplných výlevů. Na ty si koneckonců nepotrpěla ani Lisbeth.

Další dvě zprávy byly odeslány ve dvě hodiny ráno. První byla od *Plaguea*, který jí poslal šifrované informace o jednom známém z internetu používajícím přezdívku *Bilbo*, který právě pobýval v Texasu a zajímal se o její poptávku. *Plague* připojil *Bilbovu* e-mailovou adresu a PGP klíč. O několik minut později jí onen *Bilbo* napsal z hotmailové adresy. Jeho zpráva byla stručná a obsahovala

pouze sdělení, že jí informace o doktoru Forbesovi zašle během čtyřiadvaceti hodin.

Čtvrtá zpráva byla také od *Bilba* a byla odeslána pozdě odpoledne. Obsahovala šifrované číslo bankovního účtu a adresu FTP serveru. Lisbeth adresu otevřela a našla tam zazipovaný soubor o velikosti 390 kB, uložila ho a odzipovala. Byla to složka obsahující čtyři obrázky s nízkým rozlišením ve formátu JPG a pět dokumentů v programu Microsoft Word.

Dva z obrázků byly fotografie doktora Forbese, třetí byl pořízen při premiéře jakési divadelní hry a bylo na něm vidět Forbese s manželkou. Na čtvrtém byl doktor Forbes na kazatelně v kostele.

První dokument tvořila jedenáctistránková *Bilbova* zpráva. Druhý dokument se skládal ze čtyřiaosmdesáti stran textu staženého z internetu. Další dva dokumenty byly naskenované výstřižky z místních novin *Austin American-Statesman* převedené programem OCR na text a poslední dokument obsahoval informace o církvi doktora Forbese jménem The Presbyterian Church of Austin South.

Ačkoli Lisbeth Salanderová znala nazpaměť Třetí knihu Mojžíšovu — v předešlém roce se z pracovních důvodů zabývala biblickými tresty —, její znalosti z dějin náboženství byly velmi neurčité. Měla sice vágní povědomí o rozdílech mezi židovskou, presbyteriánskou a katolickou církví včetně toho, že židovská modlitebna se nazývá synagoga. Na krátký okamžik se zděsila, že se bude muset zabývat teologickými podrobnostmi. Pak si uvědomila, že zvysoka kašle na to, k jaké církvi doktor Forbes patří.

Doktoru Richardu Forbesovi, občas nazývanému *reverend* Richard Forbes, bylo dvaačtyřicet let. Podle prezentace na webových stránkách Church of Austin South mělo shromáždění sedm zaměstnanců.

Nejvýše na seznamu byl uveden jakýsi reverend Duncan Clegg, což znamenalo, že je předním představitelem církve. Na fotografii bylo vidět chlapíka v plné síle s rozčepýřenými šedivými vlasy a pečlivě zastřiženou šedou bradkou.

Richard Forbes byl na seznamu uveden jako třetí a zodpovídal za otázky týkající se vzdělávání. U jeho jména byla také v závorce zmíněna nadace *Holy Water Foundation*.

Lisbeth si přečetla úvod k poselství této církve.

Skrze modlitby a díkůvzdání budeme sloužit lidu Austin South tím, že mu nabídneme stabilitu, víru a ideologii naděje, jíž slouží americká presbyteriánská církev. Jako Kristovi služebníci nabízíme útočiště potřebným a příslib smíření skrze modlitbu a svátost křtu. Radujme se z Kristovy lásky. Naší povinností je zbořit bariéry mezi lidmi a odstranit překážky stojící v cestě pochopení Božího poselství lásky.

Po úvodu okamžitě následovalo číslo bankovního účtu a výzva k tomu, aby lidé svou lásku k Bohu vyjádřili penězi.

Bilbo jí obstaral vynikající stručný životopis Richarda Forbese. Lisbeth z něj vyčetla, že se Forbes narodil v Cedars's Bluff v Nevadě a pracoval tam jako zemědělec, obchodník, učitel, dopisovatel místních novin *New Mexiko* a jako manažer křesťanské rockové skupiny, načež se v jednatřiceti letech stal členem Church of Austin South. Vzděláním byl ekonomický revizor a kromě toho studoval archeologii. Žádný oficiální doktorský titul však *Bilbo* neobjevil.

Ve shromáždění se Forbes seznámil s Geraldinou Knightovou, jedinou dcerou majitele ranče Williama F. Knighta, který byl rovněž jednou z významných osobností v Austin South. Richard a Geraldine se vzali v roce 1997 a poté nabyla církevní kariéra Richarda Forbese rychlých obrátek. Stal se ředitelem nadace Santa Maria, jejímž úkolem bylo „investovat Boží prostředky na vzdělávací projekty mezi potřebnými".

Forbes byl dvakrát zatčen. Poprvé v roce 1987 ve věku pětadvaceti let, kdy byl obžalován za to, že způsobil vážné zranění v souvislosti s autonehodou. Soud ho zprostil viny. Pokud mohla Lisbeth z novinového výstřižku vyčíst, byl tehdy opravdu nevinný. V roce 1995 byl postaven před soud kvůli zpronevěře prostředků křesťanské rockové skupiny, jíž dělal manažera. I v tomto případě byl zproštěn viny.

V Austinu byl známou osobností a zasedal v místní vzdělávací komisi. Byl členem demokratické strany, pilně se účastnil dobročinných bazarů a shromažďoval prostředky k placení školného pro děti z méně majetných rodin. Misijní činnost Church of Austin South byla z velké části zaměřena na španělskojazyčné rodiny.

V roce 2001 bylo proti Forbesovi vzneseno obvinění za ekonomické nesrovnalosti v souvislosti s nadací Santa Maria. Podle novinového článku byl Forbes podezřelý z toho, že vložil do ziskových fondů větší část příjmů, než bylo určeno stanovami. Církev tato nařčení odmítla a v následné debatě stál reverend Clegg zjevně na Forbesově straně. Nebyla proti němu vznesena žádná žaloba a audit nenašel nic, co by stálo za zmínku.

Lisbeth dlouho přemýšlela nad zprávou týkající se Forbesovy soukromé ekonomické situace. Jeho roční příjem činil šedesát tisíc dolarů, což bylo možné považovat za stálý plat, ale žádné soukromé zdroje neměl. Za hospodářskou stabilitu rodiny zodpovídala Geraldine Forbesová. V roce 2002 jí zemřel otec. Dcera se stala jedinou dědičkou majetku v hodnotě téměř čtyřiceti milionů dolarů. Manželství bylo bezdětné.

Richard Forbes tak byl závislý na své ženě. Lisbeth svraštila obočí. To rozhodně nebyla šťastná výchozí pozice pro týrání manželky.

Lisbeth se připojila k internetu a poslala krátkou šifrovanou zprávu *Bilbovi*, v níž mu děkovala za zaslané informace. Také převedla na číslo *Bilbova* účtu částku pět set dolarů.

Vyšla na balkon a opřela se o zábradlí. Slunce se chýlilo k západu. Korunami palem u zdi podél pláže cloumal stále silnější vítr. Grenada se nacházela na okraji Mathildy.

Lisbeth se zařídila podle rady Elly Carmichaelové a sbalila si do nylonové tašky počítač, *Dimensions in Mathematics*, pár osobních věcí a náhradní oblečení. Tašku postavila k posteli. Poté sešla do baru a objednala si k večeři rybu a láhev Caribu.

Jedinou pozoruhodnou událostí bylo to, že doktor Forbes, převlečený do sportovních bot, tenisového trička a krátkých kalhot, se u baru Elly Carmichaelové zvědavě vyptával na Mathildu. Nezdálo se, že by z ní měl strach. Na krku měl křížek na zlatém řetízku a vypadal čile a přitažlivě.

Lisbeth Salanderová byla po celodenním bezútěšném chození po Saint George's naprosto vyřízená. Odpoledne se krátce prošla, ale foukal silný vichr a zjevně se ochladilo. Lisbeth se vrátila do pokoje a už o deváté si vlezla do postele. Oknem cloumal vítr. Chtěla si chvíli číst, ale téměř okamžitě usnula.

Vzbudil ji hrozný rámus. Pohlédla na náramkové hodinky. Bylo po jedenácté hodině večer. Vyklopýtala z postele a otevřela balkonové dveře. Poryv větru byl tak silný, že musela o krok ustoupit. Zapřela se o veřeje, opatrně vyšla na balkon a rozhlédla se kolem.

Závěsné lampy u bazénu se kývaly sem a tam a vrhaly po zahradě děsivé stíny. Lisbeth zahlédla několik probuzených hotelových hostů stojících u vchodu a hledících směrem k pláži. Jiní se drželi u baru. Když pohlédla k severu, spatřila světla ze Saint George's. Obloha byla zamračená, ale nepršelo. Moře ve tmě nebylo vidět, ale šumění vln bylo mnohem silnější než jindy. Ještě více se ochladilo. Poprvé od svého příjezdu do Karibiku se Lisbeth roztřásla zimou.

Zatímco stála na balkoně, kdosi silně zabušil na dveře. Lisbeth si kolem těla obtočila prostěradlo a otevřela. Freddy McBain vypadal rozhodně.

„Promiňte, že ruším, ale vypadá to, že se sem žene bouřka."

„Mathilda."

„Mathilda," potvrdil McBain. „Na začátku večera řádila na Tobagu a podle došlých zpráv tam napáchala velké škody."

Lisbeth zrevidovala své znalosti zeměpisu a meteorologie.

Trinidad a Tobago leží dvě stě kilometrů jihovýchodně od Grenady. Tropická bouře může bez problémů postihnout oblast o poloměru sto kilometrů a přemístit svůj střed rychlostí třicet až čtyřicet kilometrů za hodinu. Což znamená, že se Mathilda každou chvíli může objevit i na Grenadě. Vše závisí na tom, jakým směrem se vydá.

„Žádné bezprostřední nebezpečí nehrozí," pokračoval McBain. „Ale jistota je jistota. Prosím, sbalte si všechny cenné věci a sejděte dolů do recepce. Hotel vás zve na kávu a chlebíčky."

Lisbeth se zařídila podle jeho rady. Opláchla si obličej, aby se probrala, natáhla si džíny, šněrovací boty a flanelovou košili a přes rameno si hodila nylonovou kabelu. Před odchodem z pokoje otevřela dveře do koupelny a zhasla. Zelenou ještěrku nebylo vidět, určitě se schovala do některé z děr. Chytrá holka.

V baru Lisbeth loudavě zamířila na své obvyklé místo a pozorovala Ellu Carmichaelovou, která nařídila zaměstnancům, aby nalili do termosek teplé nápoje. Po chvíli přešla do rohu k Lisbeth.

„Ahoj. Vytáhli tě z postele, co?"

„Už jsem spala. Co se bude dít teď?“

„Budeme čekat. Bouřka na moři je v plné síle a z Trinidadu hlásili nebezpečí orkánu. Pokud se to zhorší a Mathilda se vydá naším směrem, tak půjdeme do sklepa. Mohla bys mi pomoct?“

„Co mám dělat?“

„V recepci máme sto šedesát dek, které se musí odnosit do sklepa. A spoustu věcí musíme zatížit.“

Během další hodiny pomáhala Lisbeth nosit deky do sklepa a stavěla na sebe květináče, stolky, lehátka a další volně ležící předměty u bazénu. Když byla Ella Carmichaelová spokojená a propustila ji, vydala se pomalu k brance ve zdi kolem hotelu, kde byl vchod na pláž, a udělala několik kroků do tmy. Moře výhružně dunělo a občasné poryvy větru byly tak silné, že se musela zapřít nohama, aby mohla bezpečně stát. Palmy podél zdi se povážlivě kymácely.

Lisbeth se vrátila do baru, objednala si caffé latte a posadila se k pultu. Bylo těsně po půlnoci. Mezi hotelovými hosty i personálem zjevně panoval neklid. Kolem stolů se vedly neustále stejné hovory a lidé v pravidelných intervalech pohlíželi na oblohu. Celkem se v hotelu Keys nacházelo třicet dva hostů a deset zaměstnanců. Lisbeth si najednou povšimla, že u nejvzdálenějšího stolku u recepce sedí Geraldine Forbesová. Ve tváři měla napjatý výraz a v ruce držela sklenku s nápojem. Jejího muže nebylo vidět.

Lisbeth právě vypila kávu a začala přemýšlet o Velké Fermatově větě, když z kanceláře vyšel Freddy McBain a postavil se doprostřed recepce.

„Věnujte mi prosím pozornost. Dostal jsem zprávu, že nad Petit Martiniquem řádí bouře o síle orkánu. Žádám všechny přítomné, aby se okamžitě odebrali dolů do sklepa.“

Freddy McBain přerušil veškeré dotazy i pokusy o rozhovor a odvedl hosty za recepci ke schodům do sklepa. Petit Martinique byl ostrůvek patřící ke Grenadě, nacházející se několik námořních mil severně od hlavního města. Lisbeth zašilhala po Elle Carmichaelové a nastražila uši, když Ella zamířila k Freddymu McBainovi.

„Je to zlé?“ zeptala se Ella.

„Nevím. Přestal fungovat telefon," odvětil tichým hlasem McBain.

Lisbeth sešla do sklepa a postavila svou tašku na deku do rohu místnosti. Chvíli přemýšlela a poté se vydala proti proudu lidí nahoru zpět do recepce. Odchytila Ellu Carmichaelovou a zeptala se, zda jí může s něčím pomoct. Ella zavrtěla hlavou.

„Uvidíme, jak se to vyvine. Mathilda je mrcha."

Lisbeth si povšimla hloučku pěti dospělých a deseti dětí, kteří rychle vešli dovnitř vchodovými dveřmi. Ujal se jich Freddy McBain a poslal je ke schodům do sklepa.

Lisbeth najednou pocítila neklid.

„Předpokládám, že každý je teď zalezlý v nějakém sklepě, že jo?" zeptala se tichým hlasem.

Ella Carmichaelová hleděla za rodinou na schodech do sklepa.

„Tohle je bohužel jeden z mála sklepů na Grand Anse. Určitě se jich sem přijde schovat víc."

Lisbeth na Ellu ostře pohlédla.

„A co budou dělat ti ostatní?"

„Ti, kteří nemají sklep?" Ella se hořce zasmála. „Jsou nacpaní v domě nebo hledají úkryt v nějaké chatrči. Nezbývá jim než spoléhat na Boha."

Lisbeth se otočila na podpatku a proběhla recepcí a pak vchodovými dveřmi ven.

George Bland.

Slyšela, jak za ní Ella cosi volá, ale nezastavila se, aby jí to vysvětlila.

Ten kluk bydlí v příšerné chatrči, co se zřítí při prvním poryvu větru.

Když se dostala na silnici ze Saint George's, zmítaly jejím tělem nárazy větru. Zarputile se dala do běhu. Opřel se do ní silný protivítr a Lisbeth pod jeho poryvy klopýtala. Pouhých čtyři sta metrů k příbytku George Blanda zdolávala skoro deset minut. Za celou dobu nespatřila živou duši.

Déšť se jako ledová sprcha z hadice spustil právě ve chvíli, kdy Lisbeth zahnula nahoru ke Georgeově chatrči a zahlédla skrze okno zákmit světla jeho petrolejky. Za pár vteřin byla skrz naskrz promočená a viditelnost se snížila na několik metrů. Zabušila na dveře. George Bland otevřel s očima navrch hlavy.

„Co tady děláš?“ zakřičel George, aby přehlušil vítr.

„Dělej. Musíš jít se mnou do hotelu. Je tam sklep.“

George Bland vypadal překvapeně. Najednou vítr opět přirazil dveře a trvalo několik vteřin, než se mu je podařilo znovu otevřít. Lisbeth ho rychle popadla za tričko a vytáhla ho ven. Otřela si z tváře vodu, vzala ho za ruku a dala se do běhu. George ji následoval.

Vydali se po cestě podél pláže, která byla asi o sto metrů kratší než silnice se zatáčkou zařízнutou hluboko do pevniny. V půli cesty si Lisbeth uvědomila, že to byla chyba. Na pláži se neměli kde schovat. Vítr a déšť je bičoval tak silně, že se museli několikrát zastavit. Vzduchem létal písek a větve. Ozývalo se děsivé dunění. Po chvíli, která jim připadala jako celá věčnost, Lisbeth konečně uviděla, jak se před nimi objevuje zeď kolem hotelu, a přidala do kroku. Právě ve chvíli, kdy konečně dorazila ke vchodu, znamenajícímu příslib bezpečí, pohlédla přes rameno na pláž. Prudce se zastavila.

Skrze lijavec zahlédla asi o padesát metrů dále dvě světlé postavy. George Bland ji chytil za ruku a chtěl ji vtáhnout dovnitř. Lisbeth se mu vytrhla, opřela se o zeď a pokoušela se zaostřit pohled. Za několik vteřin jí postavy v dešti zmizely z očí a poté celou oblohu ozářil blesk.

To už Lisbeth věděla, že se jedná o Richarda a Geraldinu Forbesovy. Byli přibližně na stejném místě, na němž předchozího večera pozorovala Richarda Forbese, jak přechází sem a tam.

Když se opět zablýsklo, viděla, jak Richard Forbes vleče svou manželku k moři a ta se mu brání.

Kousky skládanky do sebe najednou zapadly. Ekonomická závislost. Obvinění z finančních nesrovnalostí v Austinu. Jeho neklidné procházky, vysedávání a přemýšlení v restauraci The Turtleback.

On ji chce zavraždit. Ve hře je čtyřicet milionů. Ta bouřka je pro něj příležitost. Teď dostal šanci.

Lisbeth Salanderová vstrčila George Blanda dovnitř, rozhlédla se kolem a spatřila rozklíženou laťkovou židli, na které sedával noční hlídač a kterou zapomněli uklidit před bouří. Popadla židli, plnou silou s ní uhodila o zeď a ozbrojila se jednou její nohou.

George Bland za ní cosi překvapeně křičel, ale Lisbeth rychle vyrazila směrem k pláži.

Poryvy větru ji téměř srazily na zem, ale stiskla zuby a krok za krokem se propracovávala vpřed. Byla již téměř u Forbesových, když pláž ozářil další blesk a Lisbeth uviděla Geraldinu Forbesovou, jak klečí přímo u vody. Nad ní se skláněl Richard Forbes s paží pozvednutou k úderu a v ruce třímal jakousi železnou trubku. Lisbeth viděla, jak jeho paže opsala oblouk směrem k manželčině hlavě. Přestala se třást zimou.

Richard Forbes Lisbeth Salanderovou nespatřil.

Lisbeth pozvedla nohu od židle nad jeho zátylek a Forbes padl tváří k zemi.

Sklonila se nad Geraldinu Forbesovou a zachytila ji. Zatímco obě ženy bičoval déšť, Lisbeth se podařilo tělo obrátit. Najednou měla zakrvácené ruce. Geraldine Forbesová měla na temeni velkou tržnou ránu. Byla těžká jako z olova a Lisbeth se zoufale rozhlédla kolem a přemýšlela o tom, jak se jí podaří dopravit ženino tělo do hotelu. V dalším okamžiku se vedle ní vynořil George Bland. Cosi na ni křičel, ale bouře mu rvala slova od úst.

Lisbeth zašilhala po Richardu Forbesovi. Byl k ní otočen zády, ale už se zvedl na všechny čtyři. Lisbeth si dala levou paži Geraldiny Forbesové kolem krku a pokynula Georgeovi, aby ji vzal za druhou paži. Začali táhnout bezvládné tělo po pláži.

Když byli na půl cesty k hotelové zdi, pocítila Lisbeth najednou naprosté vyčerpání, jako by jí z těla vyprchala všechna síla. Srdce jí tlouklo jako o závod a najednou ucítila, jak ji čísi ruka vzala za rameno. Pustila Geraldinu Forbesovou, otočila se a kopla Richarda Forbese do rozkroku. Muž upadl na kolena. Lisbeth si nakročila a kopla ho do obličeje. Poté se setkala s vyděšeným pohledem George Blanda. Lisbeth mu věnovala asi půlvteřinovou pozornost, poté opět popadla Geraldinu Forbesovou a táhla ji k hotelu.

Po několika vteřinách se ohlédla. Richard Forbes klopýtal asi deset kroků za ní, ale pod nárazy větru se potácel ze strany na stranu jako opilec.

Oblohu rozčísl další blesk a Lisbeth Salanderová vytřeštila oči.

Poprvé pocítila ochromující hrůzu.

Asi sto metrů nad mořem za Richardem Forbesem spatřila prst boží.

Jako mrazivá momentka ozářená bleskem se za ním vztyčil uhlově černý sloup a zmizel z jejího zorného pole kdesi nahoře na obloze.

Mathilda.

To není možné.

Orkán, to ano.

Ale tornádo — nemožné.

Grenada leží mimo oblast tornád.

Supercelární bouře v oblasti, kde se tornáda nevyskytují.

Tornádo se nemůže vytvořit nad vodní hladinou.

Vědecky to nelze nijak odůvodnit.

Je to něco jedinečného.

Přišlo si to pro mě.

I George Bland uviděl tornádo. Vzájemně na sebe křičeli, že sebou musí pohnout, ale neslyšeli se.

Ještě jim zbývalo dvacet metrů k hotelové zdi. Deset. Lisbeth se zapotácela a klesla na kolena. Pět. U brány vrhla Lisbeth poslední pohled přes rameno. Zahlédla Richarda Forbese přesně ve chvíli, kdy ho jako neviditelná ruka popadlo moře a on zmizel. S Georgem Blandem vtáhli tělo brankou dovnitř. Klopýtali přes zadní dvorek a Lisbeth slyšela skrze vytí bouře třeskot okenních tabulek a řezavý zvuk kroutícího se plechu. Vzduchem prolétla laťka přímo Lisbeth před nosem. V další vteřině ucítila, jak ji něco bolestivě trefilo do zad. Když se dovlekli do recepce, tlak větru se zmírnil.

Lisbeth zastavila George Blanda a popadla ho za límec. Přitáhla si Georgeovu hlavu k ústům a zakřičela mu do ucha.

„Našli jsme ji na pláži. Jejího muže jsme neviděli. Rozuměl jsi?“

George přikývl.

Společně odtáhli Geraldinu Forbesovou po schodech dolů a Lisbeth kopla do dveří sklepa. Otevřel jim Freddy McBain a vykulil oči. Poté převzal jejich břemeno, strčil je všechny dovnitř a zavřel dveře.

Skučení vichřice se změnilo z nesnesitelného dunění na praskot a rány na zadním dvorku. Lisbeth se zhluboka nadechla.

Ella Carmichaelová nalila do šálku teplou kávu a přistrčila ji k nim. Lisbeth Salanderová byla tak vyčerpaná, že sotva dokázala zvednout ruku. Naprosto nečinně seděla na podlaze opřená o zeď. Kdosi ji i George Blanda zabalil do deky. Lisbeth byla skrznaskrz promočená a silně krvácela z rány těsně pod čéškou. V džínách měla deseticentimetrovou trhlinu a ani v nejmenším si nevzpomínala, kde k ní přišla. Bez zájmu sledovala, jak Freddy McBain a několik hotelových hostů ošetřují Geraldinu Forbesovou a jak jí obvazují hlavu. Zachytila jen jednotlivá slova a pochopila, že někdo ze společnosti je lékař. Všimla si, že sklep je plně obsazený a kromě hotelových hostů v něm našli úkryt i další lidé.

Nakonec došel Freddy McBain k Lisbeth a posadil se k ní na bobek.

„Je živá."

Lisbeth neodpověděla.

„Co se stalo?"

„Našli jsme ji na pláži za zdí."

„Když jsem počítal hosty ve sklepě, chyběly nám tři osoby. Vy a manželé Forbesovi. Ella říkala, že jste vyběhla ven jako šílená právě ve chvíli, kdy začala bouře."

„Běžela jsem pro přítele George." Lisbeth pokývla ke svému kamarádovi. „Bydlí u silnice kousek odsud v chatrči, která už je zřejmě pryč."

„Byl to odvážný kousek, ale pěkně hloupý," odvětil Freddy McBain a zašilhal po Blandovi. „Jejího manžela, Richarda Forbese, jste neviděli?"

„Ne," odpověděla s neutrálním výrazem Lisbeth. George Bland na ni pohlédl a zakroutil hlavou.

Ella Carmichaelová naklonila hlavu na stranu a ostře na Lisbeth pohlédla. Lisbeth na ni upřela bezvýrazné oči.

Geraldine Forbesová se probrala kolem třetí hodiny ranní. V té chvíli Lisbeth Salanderová usnula s hlavou opřenou o Georgeovo rameno.

Jakýmsi zázračným způsobem Grenada tu noc přežila. Když začalo svítat, bouře zeslábla a vystřídal ji ten nejhorší lijavec, jaký Lisbeth Salanderová kdy zažila. Freddy McBain vypustil hosty ze sklepa.

Hotel Keys čekala větší rekonstrukce. Bouře napáchala v hotelu i po celém pobřeží rozsáhlé škody. Venkovní bar Elly Carmichaelové u bazénu byl ten tam a veranda byla úplně zničená. Okenní tabulky byly vytlučené a střecha vyčnívající části hotelu se zkroutila. V recepci byla změť všemožných krámů.

Lisbeth odklopýtala s Georgem Blandem do svého pokoje. Přes rozbité okno provizorně natáhla deku, aby dovnitř nepršelo. George Bland jí pohlédl do očí.

„Když řekneme, že jsme jejího muže neviděli, nebudeme toho muset tolik vysvětlovat," prohlásila Lisbeth, aby předešla jeho otázkám.

George přikývl. Lisbeth se svlékla, šaty nechala ležet na hromadě na podlaze a poklepala na okraj postele. Chlapec opět přikývl, svlékl se a vlezl si k ní. Téměř okamžitě usnuli.

Když se Lisbeth kolem poledního vzbudila, průrvami v mracích vykukovalo slunce. Bolel ji každičký sval a koleno jí oteklo tak, že sotva dokázala ohnout nohu. Vyplazila se z postele, stoupla si do sprchy a všimla si, že zelená ještěrka je zpět na svém místě na zdi. Natáhla si šortky a tílko a vyklopýtala z pokoje. George Blanda nechala spát.

Ella Carmichaelová byla stále na nohou. Vypadala unaveně, ale zprovoznila bar uvnitř v recepci. Lisbeth se posadila ke stolku u barového pultu, objednala si kávu a požádala o chlebíček. Vyhlédla ven vytlučenými okny u vchodu do hotelu a viděla, že tam stojí policejní auto. Přesně ve chvíli, kdy dostala kávu, vyšel ze své kanceláře u recepce Freddy McBain a za ním šel policista v uniformě. McBain si jí všiml, řekl cosi policistovi a poté se vydali k jejímu stolu.

„Tohle je strážník Ferguson. Rád by vám položil několik otázek."

Lisbeth zdvořile přikývla. Strážník Ferguson vypadal přepadle. Vytáhl poznámkový blok a tužku a zaznamenal si Lisbethino jméno.

„Slečno Salanderová, jak jsem pochopil, včera v noci jste spolu se svým přítelem našla manželku Richarda Forbese."

Lisbeth přikývla.

„Kde jste ji našli?"

„Na pláži, hned u vchodu do hotelu," odvětila Lisbeth. „Prakticky jsme o ni zakopli."

Ferguson si vše zaznamenal.

„Říkala něco?“

Lisbeth potřásla hlavou.

„Byla v bezvědomí?“

Lisbeth moudře přikývla.

„Měla otevřenou ránu na hlavě?“

Lisbeth opět přikývla.

„Nevíte, jak k tomu zranění přišla?“

Lisbeth zakroutila hlavou. Ferguson byl z jejích skoupých odpovědí malinko podrážděný.

„Vzduchem létalo všechno možné,“ pronesla Lisbeth vstřícně. „Málem jsem dostala do hlavy laťkou.“

Ferguson vážně přisvědčil.

„Máte zraněnou nohu?“

Ferguson ukázal na Lisbethin obvaz.

„Co se vám stalo?“

„Nevím. Všimla jsem si té rány až dole ve sklepě.“

„Byl s vámi nějaký mladý muž.“

„George Bland.“

„Kde bydlí?“

„V chatrči za barem The Coconut u silnice na letiště. Tedy pokud ta chatrč ještě stojí.“

Lisbeth nepovažovala za nutné mu sdělit, že George Bland právě spí v její posteli o poschodí výše.

„Jejího muže Richarda Forbese jste nehledali?“

Lisbeth potřásla hlavou.

Strážník Ferguson zjevně nedokázal vymyslet žádnou další otázku a zaklapl blok.

„Děkuju vám, slečno Salanderová. Musím vystavit úmrtní list.“

„Ona je mrtvá?“

„Paní Forbesová…? Kdepak, ta leží v nemocnici v Saint George’s. Za svůj život může zřejmě poděkovat vám a vašemu kamarádovi. Ale její manžel je mrtvý. Před dvěma hodinami ho našli na parkovišti u letiště.“

Téměř o šest set metrů dále směrem na jih.

„Byl velmi ošklivě zřízený,“ vysvětloval Ferguson.

„To je mi líto," odvětila Lisbeth Salanderová, aniž by dala najevo nějaké větší známky šoku.

Když McBain se strážníkem odešli, zamířila k ní Ella Carmichaelová a posadila se k Lisbethinu stolu. Postavila na něj dvě pořádné sklenice rumu. Lisbeth na ni tázavě pohlédla.

„Po takovéhle noci si člověk potřebuje dát něco na posilněnou. Zvu tě. Zvu tě i na snídani."

Obě ženy na sebe pohlédly. Poté zvedly sklenku a přiťukly si.

Mathilda byla ještě po dlouhou dobu předmětem vědeckých studií a diskusí mezi meteorologickými institucemi v Karibiku a v USA. Tornáda Mathildina rozsahu byla v této oblasti neznámým jevem. Teoreticky se zdálo nemožné, že se vůbec mohla vytvořit nad vodní hladinou. Odborníci se však časem shodli na tom, že došlo k podivné konstelaci klimatických front, která způsobila vznik „pseudotornáda" — tedy čehosi, co nebylo tornádem v pravém slova smyslu, ačkoli se to chovalo stejně. Odpůrci tohoto názoru přicházeli s teoriemi o nepříznivém vlivu skleníkových plynů a narušené ekologické rovnováhy.

Lisbeth Salanderová se o tyto teoretické diskuse nikterak nezajímala. Věděla, co viděla, a rozhodla se, že se bude snažit, aby se v budoucnu nikdy nepřipletla do cesty žádnému Mathildinu sourozenci.

Během oné noci bylo několik lidí zraněno. Jakýmsi zázračným způsobem se stalo, že zahynul pouze jediný člověk.

Nikdo nedokázal pochopit, co vedlo Richarda Forbese k tomu, aby se vydal do zuřícího orkánu. Snad to bylo způsobeno nedostatkem zdravého rozumu, kterým se vyznačují američtí turisté. Geraldine Forbesová žádným vysvětlením přispět nemohla. Měla těžký otřes mozku a z událostí oné noci jí zůstaly v paměti jen nesouvislé útržky.

Byla však neutišitelně nešťastná ze svého vdovství.

Díl 02

FROM RUSSIA WITH LOVE

10. ledna až 23. března

Rovnice obvykle obsahuje jednu či více neznámých, které označujeme jako x, y atd. Množinu kořenů vyhovujících oběma stranám rovnice, tedy takových čísel, po jejichž dosazení si budou obě strany rovnice rovny, nazýváme řešením rovnice.

$3x + 4 = 6x - 2 \quad (x = 2)$

KAPITOLA 04

Pondělí 10. ledna až úterý 11. ledna

Lisbeth Salanderová přistála na letišti Arlanda o půl sedmé ráno. Byla na cestě už šestadvacet hodin, z čehož devět hodin strávila na letišti Grantly Adams na Barbadosu. Britské aerolinie se neodvážily odstartovat, dokud nebyla zažehnána potencionální teroristická hrozba a dokud nebyl vyslechnut jakýsi cestující arabského vzezření. Po příletu na Gatwick v Londýně jí uletěl poslední spoj do Švédska a musela několik hodin čekat, dokud se jí nepodařilo zamluvit si místo v ranním letadle.

Lisbeth si připadala rozměklá a pomačkaná jako starý banán. Měla jen příruční zavazadlo a v něm svůj PowerBook, *Dimenze* a pár věcí na převlečení. Nerušeně prošla zeleným pruhem u celnice. Když vyšla ven a zamířila ke stanovišti letištních autobusů, přivítala ji teplota kolem nuly a mokrý sníh s deštěm.

Chvilku váhala. Po celý život musela volit nejlevnější varianty a stále jí bylo zatěžko přivyknout myšlence, že disponuje více než třemi miliardami korun, které odcizila kombinací internetového útoku a starého dobrého podfuku Hansi-Eriku Wennerströmovi. Po několika minutách stará pravidla zavrhla a zamávala na taxík. Udala adresu na Lundské ulici a téměř v následující chvíli na zadním sedadle usnula.

Když vůz zastavil na Lundské ulici a řidič ji probudil, Lisbeth si uvědomila, že mu řekla nesprávnou adresu. Opravila se a požádala řidiče, aby ji zavezl do obchodního centra na Götgatsbackenu

na Götské ulici. Dala mu štědré spropitné v amerických dolarech a zaklela, když strčila nohu do louže u obrubníku. Měla na sobě džíny, tričko a lehkou látkovou bundu, na nohou jen sandály a tenké ponožky. Doklopýtala do obchodu 7-Eleven a koupila si šampon, zubní pastu, mýdlo, acidofilní mléko, sýr, vajíčka, chleba, mražené skořicové rolády, kávu, sáčkový čaj Lipton, kyselé okurky, jablka, velké balení pizzy a kartón lehkých marlborek. Zaplatila kartou Visa.

Když vyšla z obchodu, opět zaváhala, kudy se má pustit. Mohla se dát buď nahoru po ulici Svartensgatan nebo jít kousek dolů Jestřábí ulicí ke Stavidlu. Nevýhodou Jestřábí ulice bylo to, že by musela projít kolem vchodu do redakce *Milénia* a riskovat tím, že narazí na Mikaela Blomkvista. Nakonec se rozhodla, že si nebude vybírat cestu podle toho, aby se mu vyhnula. Pustila se tedy ke Stavidlu, ačkoli to měla o něco dále, a dala se doprava Jestřábí ulicí k náměstí Mosebacke. Vzala to šikmo kolem sousoší Sester před Jižním divadlem a vyšla po schodech na Rybářskou ulici. Zastavila se a zamyšleně pohlédla na svůj dům. Opravdu doma se tu však necítila.

Lisbeth se rozhlédla kolem. Byla to odlehlá ulička uprostřed Södermalmu. Nebyl tu žádný provoz, což jí připadalo znamenité. Člověk mohl snadno získat přehled o tom, kdo se v okolí pohybuje. V letním období to zřejmě bude oblíbená pěší zóna, ale v zimě sem chodili pouze lidé, kteří měli ve čtvrti něco na práci. Nikde nebylo vidět ani živáčka — především nikoho, koho by znala a kdo by mohl znát ji. Lisbeth položila tašku s nákupem do sněhové břečky a hledala klíče. Vyjela do posledního patra a odemkla dveře se jmenovkou V. Kulla.

Poté, co Lisbeth shrábla slušný balík peněz a stala se tak na zbytek života (nebo přinejmenším do doby, než utratí tři miliardy korun) ekonomicky nezávislou, bylo jedním z jejích prvních počinů porozhlédnutí se po nějakém novém bydlení. Nákup nemovitostí pro ni znamenal novou zkušenost. Nikdy předtím neinvestovala peníze do žádného většího podniku, než byly ojedinělé spotřební předměty, které zaplatila v hotovosti nebo podle rozumného splátkového kalendáře. Mezi větší mimořádné výdaje patřily počítače

a její lehká motorka Kawasaki. Posledně jmenovaný předmět koupila za sedm tisíc korun — za cenu vraku. Přibližně stejnou částku investovala do nákupu náhradních dílů a několik měsíců věnovala tomu, že motorku vlastnoručně rozebrala a zprovoznila. Vždycky si přála mít auto, ale váhala, protože si nebyla úplně jista tím, jak by to finančně zvládla.

Ale byt, uvědomila si, to je hračka poněkud vyšší kategorie. Začala pročítat inzeráty v internetovém vydání *Dagens Nyheter*, a jak brzy sama zjistila, byla to hotová věda.

2 + kk + jídelna, nádherná lokalita poblíž centra. Cena: 2,7 mil. Popl. 5 510/měs.
3 + k, výhl.do parku, Högalid, 2,9 mil.
2,5 + k, 47 m², nová koupelna, výměna jádra 1998. Gotlandská ul. 1,8 mil. Popl. 2 200/měs.

Lisbeth se poškrábala na hlavě a zkusila náhodně zavolat na několik inzerátů, nevěděla však, na co by se měla zeptat. Za chvíli si připadala tak hloupě, že svých pokusů nechala. První lednovou sobotu se ale vydala na prohlídku dvou bytů. Jeden z nich se nacházel na Vindragarvägen v Reimersholmu a druhý na ulici Heleneborgsgatan u Hornstullu. První z nich byl světlý čtyřpokojový byt v samostatném domě s výhledem na Långholmen a Essingen. Tam by se jí líbilo. Druhý byt byl špeluňka s výhledem na protější barák.

Problém spočíval v tom, že Lisbeth vlastně nevěděla, kde chce bydlet, jak by její byt měl vypadat a jaké nároky by jako kupující na svůj budoucí domov měla mít. Nikdy předtím ji ani nenapadlo, že by měla jinou možnost než svých sedmačtyřicet čtverečních metrů na Lundské ulici, v nichž strávila dětství a na které získala po dovršení osmnácti let vlastnické právo díky svému tehdejšímu poručníkovi Holgeru Palmgrenovi. Lisbeth se posadila na zcuckovatělou pohovku v pracovně, která sloužila zároveň jako obývací pokoj, a přemýšlela.

Její byt na Lundské ulici byl situovaný do dvora, byl těsný a neútulný. Z ložnice měla výhled na požární zeď v průčelí domu. Z kuchyně bylo vidět zadní stranu domu a vchod do sklepa, a z obýváku se dívala na pouliční lampu a několik větví břízy.

Takže Lisbethiným prvním požadavkem na nové bydlení byl pěkný výhled.

Toužila po balkonu a vždycky záviděla sousedům z vyšších pater s pěkně situovanými byty, když za teplých letních dní popíjeli pod markýzou studené pivo. Takže druhým požadavkem byl balkon.

Jak by měl byt vypadat? Lisbeth pomyslela na byt Mikaela Blomkvista — pětašedesát čtverečních metrů, tvořících jedinou místnost v půdní vestavbě na Bellmanově ulici s výhledem na Radnici a na Stavidlo. Tam se jí líbilo. Chtěla mít útulný, účelně zařízený a snadno udržovatelný byt. To byl její třetí požadavek.

Po spoustu let žila stísněně. Její kuchyň měla sotva deset metrů čtverečních a vešel se tam jen malý stolek a dvě židle. Obývák měl dvacet metrů. Ložnice dvanáct. Jejím čtvrtým požadavkem na nový byt byl dostatek prostoru a několik skříní. Chtěla mít pořádnou pracovnu a velkou ložnici, kde by se mohla pěkně natáhnout.

Její koupelna byla krychle bez okna s podlahou tvořenou šedými čtverhrannými cementovými deskami, vybavená humpoláckou sedací vanou a umělohmotnými tapetami, které se jí nikdy nepodařilo vyčistit, ať je drhla sebevíc. Chtěla mít v koupelně kachlíky a velikou vanu. Chtěla mít doma pračku, aby nemusela chodit prát do zatuchlého sklepa. Chtěla, aby to v koupelně pěkně vonělo a aby tam mohla větrat.

Poté se Lisbeth vrátila na internet a prozkoumala nabídky realitních makléřů. Dalšího rána brzy vstala a vydala se do realitní kanceláře Nobel, která se podle všeobecného mínění těšila nejlepší pověsti ve Stockholmu. Měla na sobě své odřené černé džíny, zavazovací boty a černou koženou bundu. Postavila se k přepážce a roztržitě pozorovala světlovlasou ženu kolem pětatřiceti let, která se právě zalogovala na webové stránky realitní kanceláře Nobel a začala na ně vkládat fotografie bytů. Nakonec k Lisbeth přistoupil obtloustlý muž kolem čtyřicítky s prořídlými vlasy. Lisbeth se zeptala, jaké byty mají v nabídce. Muž na ni chvíli překvapeně zíral a poté nasadil otcovský tón.

„Ale milá mladá dámo, jestlipak rodiče vědí o tom, že hodláte pláchnout z domova?“

Lisbeth Salanderová si ho mlčky měřila chladným pohledem, dokud se svým vtipkováním nepřestal.

„Sháním byt na Söderu. Chtěla bych balkon a výhled na vodu, alespoň čtyři pokoje, koupelnu s oknem a s místem na pračku. K němu uzamykatelnou sklepní kóji, kde bych mohla mít motorku."

Žena u počítače přerušila práci, otočila hlavu a zvědavě na Lisbeth civěla.

„Motorku?" zeptal se muž s řídkými vlasy.

Lisbeth Salanderová přikývla.

„Smím se zeptat… ehm… jak se jmenujete?"

Lisbeth Salanderová se představila. Otázala se muže, jak se jmenuje on, a muž se představil jako Joakim Persson.

„No, byty v osobním vlastnictví ve Stockholmu dnes něco stojí…"

Lisbeth neodpověděla. Ptala se, jaké byty mají v nabídce, a sdělení, že byty něco stojí, jí připadalo zbytečné a irelevantní.

„Kdepak pracujete?"

Lisbeth chvíli přemýšlela. Formálně byla soukromá podnikatelka. Ve skutečnosti pracovala pouze pro Dragana Armanského a Milton Security, ale její zakázky byly v uplynulém roce velmi nepravidelné a už tři měsíce nepracovala vůbec.

„Právě teď nikde," odvětila pravdivě.

„Nojo… předpokládám, že studujete."

„Ne, nestuduju."

Joakim Persson obešel přepážku, přátelsky vzal Lisbeth kolem ramen a obezřetně ji vedl ke dveřím.

„Milá mladá dámo, moc rád vás tu uvidím za pár let, až si nastřádáte do prasátka trošku víc korunek. Rozumějte, na tohle týdenní kapesné prostě nestačí."

Muž ji dobromyslně štípl do tváře. „Takže se pak vraťte, a určitě se najde nějaký ten byteček i pro vás."

Lisbeth Salanderová zůstala několik minut stát na ulici před realitní kanceláří Nobel. Zamyšleně přemítala o tom, jak by se Joakimovi Perssonovi líbilo, kdyby mu vitrínou prohodila Molotovův koktejl. Poté se vydala domů a zapnula svůj PowerBook.

Během deseti minut se dostala do vnitřní databáze realitní kanceláře Nobel pomocí hesla, které roztržitě odpozorovala od ženy za přepážkou, jež do počítače vkládala obrázky. Za tři minuty jí bylo jasné, že počítač, s nímž žena pracovala, byl také internetovým

serverem firmy — *jak můžou být lidi tak pitomí*? — a během následujících tří minut získala přístup ke všem čtrnácti počítačům patřícím k podnikové síti. Během necelých dvou hodin si prošla účetnictví Joakima Perssona a konstatovala, že ošidil finanční úřad na daních o téměř 750 000 korun, které si ulil během posledních dvou let.

Stáhla si veškeré potřebné soubory a e-mailem je poslala na finanční úřad z anonymní elektronické adresy na serveru v USA. Poté Joakima Perssona pustila z hlavy.

Zbytek dne strávila tím, že probírala nabídku nejcennějších objektů realitní kanceláře Nobel. Nejdražší byl menší zámeček u Mariefredu, kde neměla ani nejmenší chuť se usadit. Namísto toho si z firemní nabídky jen tak z rozmaru vybrala jednu z nejnákladnějších nemovitostí, velikánský byt u náměstí Mosebacke.

Po dlouhou dobu pečlivě studovala fotografie a plánek bytu. Nakonec konstatovala, že tento byt její požadavky více než splňuje. Bývalým majitelem bytu byl ředitel ABB, který se stáhl a zmizel poté, co vzbudil pozornost a kritiku veřejnosti několikamiliardovým zlatým padákem.

Večer Lisbeth zvedla sluchátko a zavolala Jeremymu MacMillanovi, spolumajiteli advokátní kanceláře MacMillan & Marks na Gibraltaru. S MacMillanem spolupracovala již dříve. Za štědrý honorář pro ni založil několik fiktivních společností, které oficiálně vlastnily majetek, který Lisbeth před rokem odcizila finančníkovi Hansi-Eriku Wennerströmovi.

Opět využila MacMillanových služeb. Tentokrát mu dala instrukce, aby jménem jejího podniku Wasp Enterprises vstoupil v jednání s realitní kanceláří Nobel a zakoupil vytoužený byt na Rybářské ulici u Mosebacke. Celá transakce trvala čtyři dny a nad konečnou částkou Lisbeth pozvedla obočí. K tomu ještě pět procent jako odměna pro MacMillana. Do konce týdne si do bytu přestěhovala dvě krabice s oblečením a povlečením, matraci a nějaké kuchyňské náčiní. V novém bytě spala téměř tři týdny na matraci a mezitím si prostudovala kliniky plastické chirurgie, dala do pořádku všechny byrokratické záležitosti (kromě jiného i noční rozhovor s jistým advokátem Bjurmanem) a zaplatila zálohy na nájem, elektřinu a další běžné výdaje.

Poté odjela na kliniku do Itálie. Když Lisbeth kliniku po provedení zákroku opustila, seděla v hotelovém pokoji v Římě a přemýšlela nad tím, co bude dělat dál. Měla by se vrátit do Švédska a začít žít vlastní život, ale z několika důvodů na Stockholm ani nepomyslela.

Neměla pořádné zaměstnání. V Milton Security ji nečekala žádná budoucnost. Nebyla to chyba Dragana Armanského. Ten by byl rád, kdyby pro něj začala pracovat na plný úvazek a stala se tak efektivní součástí podniku, ale ona byla v pětadvaceti letech naprosto bez vzdělání a navíc neměla ani nejmenší chuť jednoho dne zjistit, že jí je padesát a že se pořád otravuje s hledáním soukromých informací o nějakých zmetcích na ředitelských postech. Nebyla to žádná zábava — nebyl to životní úkol.

Další důvod, kvůli kterému se jí nechtělo vracet do Stockholmu, se jmenoval Mikael Blomkvist. Ve Stockholmu by na Zasraného Kalleho Blomkvista určitě dříve či později narazila, což bylo v současném okamžiku to poslední, po čem toužila. Ublížil jí. V rámci spravedlnosti musela přiznat, že nic takového neměl v úmyslu. Choval se k ní férově. To ona mohla za to, že se do něj „zamilovala". Už to slovo samotné působilo v případě Zasraný Slepice Salanderový jako naprostý protimluv.

Mikael Blomkvist byl známý proutník. Ona pro něj byla v nejlepším případě jen takové rozptýlení a z dobrého srdce se nad ní na chvíli slitoval, když ji potřeboval a neměl po ruce nic lepšího, ale brzy toho nechal a našel si zábavnější společnost. Lisbeth proklínala sama sebe, že ztratila ostražitost a pustila si ho tolik k tělu.

Když měla opět všechny smysly pod kontrolou, přerušila s ním veškeré kontakty. Nebylo to úplně jednoduché, ale zatvrdila se. Naposledy Mikaela viděla, když stála na nástupišti v metru na Starém Městě a on seděl ve voze jedoucím do centra. Lisbeth ho pozorovala celou minutu a řekla si, že k němu už vůbec nic necítí a že by jí bylo jedno, i kdyby před ní vykrvácel. *Fuck you.* Mikael ji zpozoroval přesně ve chvíli, kdy se zavřely dveře, a zkoumavě na ni hleděl, ale když se vůz rozjel, Lisbeth se otočila na podpatku a odešla.

Nechápala, proč se ji Mikael tak zarputile snaží vyhledat, měla pocit, že ji bere jako nějaký zatracený sociální projekt. Rozčilovalo

ji, že mu nic nedošlo, a pokaždé, když jí poslal e-mail, zatvrdila se a jeho zprávu bez čtení vymazala.

Stockholm ji lákal ze všeho nejméně. Ve svém rodném městě neměla nic víc než externí práci pro Milton Security, několik kamarádů do postele a děvčata z bývalé rockové skupiny Evil Fingers.

Jedinou osobou, k níž chovala určitý respekt, byl Dragan Armanskij. Ve svých citech k němu se moc nevyznala. Vždycky cítila mírné překvapení nad tím, že ji Dragan trošku přitahuje. Kdyby nebyl ženatý, tak strašně starý a kdyby neměl tak příšerně konzervativní názory, možná by uvažovala o tom, že by si s ním něco začala.

Nakonec vyndala diář a otevřela část s mapou. Nikdy nebyla v Austrálii ani v Africe. Nikdy neviděla pyramidy ani Angkor Vat, ačkoli o tom četla. Nikdy neplula lodí Star Ferry mezi Kowloonem a přístavem Victoria Harbour v Hongkongu, nikdy nešnorchlovala v Karibiku a nebyla na pláži v Thajsku. Kromě několika rychlých obchodních cest, kdy navštívila sousední skandinávské země, Pobaltí a samozřejmě Curych a Londýn, nevystrčila za celý svůj život nos ze Švédska. Vlastně ho zřídkakdy vystrčila ze Stockholmu.

Nikdy na to neměla.

Lisbeth se postavila k oknu hotelového pokoje a hleděla na římskou Via Garibaldi. To město jí připadalo jako hromada sutin. Poté se rozhodla, oblékla si bundu, sešla do recepce a zeptala se, zda je poblíž nějaká cestovní kancelář. Zakoupila si letenku do Tel Avivu a během následujících dnů se procházela po starém Jeruzalémě, shlédla mešitu Al-Aksá a Zeď nářků. Podezíravě sledovala ozbrojené vojáky na rozích ulic a poté odletěla do Bangkoku. Až do konce roku cestovala.

Musela udělat jen jednu věc. Dvakrát se vypravila na Gibraltar. Při první cestě hodlala provést hloubkovou studii muže, který měl spravovat její finance. Podruhé tam jela proto, aby si ověřila, zdali tak dotyčný opravdu činí.

Lisbeth připadalo nezvyklé, když po tak dlouhé době otáčela klíčem ve dveřích svého vlastního bytu na Rybářské ulici.

Kabelu i tašku s jídlem postavila v hale na zem a vymačkala čtyřmístný kód, kterým se vypínal elektronický alarm. Poté se svlékla

z mokrých šatů a nechala je ležet na podlaze v hale. Nahá vešla do kuchyně, zapnula ledničku, naplnila ji potravinami a poté zamířila přímo do koupelny a dalších deset minut strávila ve sprše. Pojedla jablko nakrájené na plátky a pizzu, kterou si ohřála v mikrovlnce. Otevřela krabici a vytáhla z ní polštář, prostěradlo a deku, které byly po roce trochu podezřele cítit. Ustlala si na matraci na podlaze v pokoji vedle kuchyně.

Usnula deset vteřin poté, co položila hlavu na polštář, a spala téměř dvanáct hodin až do příštího poledne. Vstala, zabalila se do deky a posadila se s cigaretou a polštářem do okna, odkud měla výhled na Djurgården a Saltsjön. Fascinovala ji světla. V šeru přemítala nad svou existencí.

Již den po svém návratu měla Lisbeth Salanderová plně nabitý program. V sedm hodin za sebou zamkla dveře svého bytu. Před odchodem otevřela větrací okénko na schodišti a tenkým měděným drátkem připevnila rezervní klíč na zadní stranu okapové roury. Jisté předchozí zkušenosti ji poučily, že náhradní klíče se vyplatí mít vždy po ruce.

Vzduch byl ledový. Lisbeth na sobě měla staré odřené džíny a dírou pod zadní kapsou jí prosvítaly modré kalhotky. Oblékla si tričko a teplejší rolák, ale šev u krku už nedržel pohromadě. Kromě toho našla svou starou obnošenou bundu se cvočky na ramenou. Konstatovala, že by ji mohla rovnou odnést ke krejčímu, aby dal do pořádku roztřepenou a téměř zničenou podšívku u kapes. Na nohy si natáhla silné ponožky a obula si zavazovací boty. Po celou dobu jí bylo příjemně teplo.

Vydala se pěšky ulicí Svatého Pavla k Zinkensdammu a dále nahoru na svou starou adresu na Lundské ulici, kde začala ve sklepě kontrolou své motorky Kawasaki. Poplácala sedlo a poté se vydala nahoru do bývalého bytu, kde za dveřmi klopýtla o obrovskou haldu reklam.

Nebyla si jistá tím, co s bytem udělá, a před odjezdem ze Švédska bylo nejsnazším řešením zařídit trvalý bankovní příkaz pro stálé platby. V bytě byl ještě původní nábytek, s obtížemi posbíraný po různých kontejnerech, šálky s otlučeným dnem, dva starší počítače a spousta papírů. Nic z toho nemělo žádnou cenu.

Lisbeth přinesla z kuchyně černý pytel na odpadky a pět minut se věnovala třídění reklam a pošty. Většina korespondence skončila rovnou v pytli. Přišlo jí několik dopisů, z nichž, jak se ukázalo, většinu tvořily bankovní výpisy, mzdový výpis z Milton Security nebo nějaké reklamní záležitosti. Výhodou poručenství bylo to, že se nikdy nemusela starat o daně — takovýchto písemností byla ušetřena. Za celý rok jí celkem přišly tři osobní dopisy.

První z nich byl od advokátky Grety Molanderové, která byla opatrovnicí Lisbethiny matky. Jednalo se o krátké sdělení v tom smyslu, že skončilo dědické řízení a že Lisbeth Salanderová a její sestra Kamila Salanderová obdrží dědictví ve výši 9 312 korun. Odpovídající částka byla převedena na bankovní účet slečny Salanderové; jen kdyby byla tak laskavá a potvrdila převzetí. Lisbeth dopis zastrčila do vnitřní kapsy kožené bundy.

Druhý dopis byl od ředitelky Mikaelssonové z pečovatelského domu na Äppelvikenu, která jí přátelsky připomínala, že se u nich stále nachází krabice s pozůstalostí po její matce — kdyby byla tak laskavá, spojila se s pečovatelským domem a dala jim pokyny, jak mají s věcmi naložit. Na závěr upozornila, že pokud se Lisbeth nebo její sestra (na kterou nemá žádný kontakt) do konce roku neozvou, tak pozůstalost vyhodí. Lisbeth pohlédla na hlavičku dopisu, odeslaného v červnu, a sáhla po mobilním telefonu. Po dvou minutách se dozvěděla, že krabici zatím nevyhodili. Omluvila se, že se neozvala dříve, a slíbila, že si věci vyzvedne hned další den.

Poslední soukromý dopis byl od Mikaela Blomkvista. Lisbeth chvíli přemýšlela, ale rozhodla se ho bez čtení vyhodit do odpadků.

Do krabice si sbalila pár bezcenných drobností, které si chtěla ponechat, a odjela taxíkem na Mosebacke. Nalíčila se, nasadila si brýle a blonďatou paruku po ramena a do kapsy zastrčila norský pas vystavený na jméno Irene Nesserová. Prohlédla se v zrcadle a konstatovala, že Irene Nesserová je sice podobná Lisbeth Salanderové, ale přesto je to úplně jiný člověk.

V Café Eden na Götské ulici si dala rychlý oběd, skládající se ze sýrové bagety a caffé latte, a poté se vydala k autopůjčovně na Ringenu, kde si Irene Nesserová pronajala Nissana Micru. Zajela do Ikea a strávila tři hodiny probíráním sortimentu a zapisováním čísel zboží, které potřebovala. Učinila spoustu rychlých rozhodnutí.

Zakoupila dvě pohovky pískové barvy značky Karlanda, pět křesel s pružným rámem značky Poäng, dva kulaté konferenční stolky z lakované břízy, stolek Svansbo a několik malých stolků Lack. Z oddělení s policemi na knihy a úložnými prostory si vybrala dvě sestavy ze série Ivar, dvě police na knihy Bonde a televizní stolek a kontejner značky Magiker s dvířky. Nákup doplnila třídveřovou skříní Pax Nexus a dvěma menšími komodami Malm.

Dlouhou dobu věnovala výběru postele a nakonec skončila u rámu Hemnes s matrací a příslušenstvím. Pro jistotu také zakoupila jednu postel Lillehammer do pokoje pro hosty. Lisbeth sice s žádnými hosty nepočítala, ale jelikož má hostinský pokoj, měla by ho také zařídit.

Koupelna v novém bytě byla kompletně vybavená koupelnovou skříňkou, poličkou na ručníky a zůstala tam i pračka. Lisbeth koupila pouze levný koš na prádlo.

Potřebovala však nábytek do kuchyně. Po jistém váhání se rozhodla pro jídelní stůl Rosfors z masivního buku s deskou z tvrzeného skla a čtyři vesele barevné židle.

Také si musela zařídit pracovnu a zvědavě zkoumala několik nepravděpodobně vyhlížejících „pracovních míst“ s důmyslnými skříňkami na počítač a klávesnici. Nakonec zakroutila hlavou a objednala si obyčejný psací stůl Galant z bukové dýhy se zaoblenou deskou i rohy a velkou skříň na písemnosti. Dlouho jí trval výběr kancelářské židle, na níž bude zřejmě trávit mnoho hodin. Nakonec ji zaujala jedna z nejdražších variant, židle značky Verksam.

Poté prošla celý obchodní dům a nakoupila značné množství prostěradel, povlečení na peřiny, ručníků, přikrývek, dek a polštářků, sadu příborů, porcelánové nádobí a hrnce, prkénka, tři velké koberce, spoustu pracovních lamp a velké množství kancelářského vybavení, jako jsou pořadače, koše na papír, kontejnery a podobně.

Když byla Lisbeth s obchůzkou hotová, vydala se se svým seznamem zboží k pokladně. Zaplatila kreditní kartou vystavenou na Wasp Enterprises a legitimovala se jako Irene Nesserová. Uhradila také dopravu a montáž. Konečná suma dělala něco přes devadesát tisíc korun.

Kolem páté odpoledne byla zpět doma na Söderu a ještě se stačila na otočku zastavit v obchodě s elektronikou Axelsson, kde zakoupila televizi s osmnáctipalcovou obrazovkou a rádio. Těsně před zavíračkou vklouzla do obchodu s domácími potřebami a koupila si vysavač. Ještě přibrala mop, kbelík, mycí prostředky, mýdla, zubní kartáčky a to největší balení toaletního papíru.

Po záchvatu nákupního šílenství byla Lisbeth naprosto vyřízená, ale spokojená. Celý nákup nacpala do pronajatého Nissanu Micra a zhroutila se na židli v Café Java na Rohové ulici. Z vedlejšího stolku si půjčila večerník a konstatovala, že vládní stranou jsou stále sociální demokraté a že se v době její nepřítomnosti v zemi nic závažného neudálo.

Domů dorazila kolem osmé hodiny večer. V šeru vyložila auto a dopravila nákup do bytu V. Kully. Všechno nechala ležet na velké hromadě v hale a strávila půl hodiny tím, že hledala v postranní ulici parkovací místo. Poté si napustila vířivou vanu, do níž by se pohodlně vešly tři osoby. Chvíli myslela na Mikaela Blomkvista. Několik měsíců si na něj ani nevzpomněla, dokud ráno neobjevila jeho dopis. Přemýšlela, jestli je doma a jestli mu dělá společnost Erika Bergerová.

Po chvíli se zhluboka nadechla, sklonila hlavu a ponořila se pod vodu. Ruce si položila na prsa, tvrdě se štípla do bradavek a na tři minuty zadržela dech, dokud necítila pořádnou bolest v plicích.

Když Mikael Blomkvist dorazil skoro o čtvrt hodiny později na pravidelnou redakční schůzi, kterou mívali o desáté ráno každé druhé úterý v měsíci, Erika Bergerová pohlédla na hodiny. Na těchto schůzích obvykle v hrubých obrysech naplánovali další číslo a s několikaměsíčním předstihem dělali dlouhodobá rozhodnutí o obsahu *Milénia*.

Mikael Blomkvist se omluvil za zpoždění a zamumlal jakési vysvětlení, které nikdo neslyšel, nebo přinejmenším nikomu neutkvělo v paměti. Schůzí se kromě Eriky účastnila redakční sekretářka Malin Erikssonová, spolumajitel a grafik Christer Malm, reportérka Monika Nilssonová a jejich kolegové zaměstnaní na částečný úvazek Lottie Karimová a Henry Cortez. Mikael Blomkvist okamžitě konstatoval, že chybí ona sedmnáctiletá praktikantka, ale

přesto počet neznámých tváří kolem malého konferenčního stolku v pracovně Eriky Bergerové vzrostl. Bylo velmi neobvyklé, že Erika pustila k plánování budoucnosti *Milénia* někoho zvenčí.

„Tohle je Dag Svensson," prohlásila Erika Bergerová. „Novinář na volné noze. Koupíme od něj článek."

Mikael Blomkvist přikývl a potřásl si s mužem rukou. Dag Svensson byl modrooký, nakrátko ostříhaný blonďák s třídenním strništěm na bradě. Bylo mu kolem třicítky a zdálo se, že je v až nestoudně dobré formě.

„Každý rok obvykle vydáváme dvě nebo tři tematická čísla," pokračovala Erika Bergerová. „Jeho článek bych chtěla použít do květnového vydání. Tiskárna je zamluvená na 27. dubna. Na výrobu textu tak máme sotva tři měsíce."

„Na jaké téma?" zeptal se Mikael Blomkvist a přitom si naléval z termosky kávu.

„Dag Svensson mi minulý týden přinesl kousek textu na ukázku. Požádala jsem ho, aby přišel na redakční schůzi. Můžeš k tomu něco říct?" obrátila se Erika na Daga Svenssona.

„Obchodování s lidmi," řekl Dag Svensson. „Tedy obchodování s dívkami za účelem sexu, hlavně z Pobaltí a z východní Evropy. Pokud bych to měl vzít od začátku, tak na tohle téma píšu knihu, a právě proto jsem se spojil s Erikou — máte teď přece malé nakladatelství."

Všichni vypadali pobaveně. Nakladatelství Milénium doposud vydalo pouze jedinou knihu, což bylo rok staré dílo Mikaela Blomkvista pojednávající o finančním impériu miliardáře Hanse-Erika Wennerströma. Kniha vyšla ve Švédsku už posedmé a kromě toho byla přeložena do norštiny, němčiny, angličtiny a měla se překládat do francouzštiny. Prodejní úspěch byl nepochopitelný, protože tento příběh byl všeobecně známý a zveřejnily ho všechny noviny.

„Naše nakladatelství není zrovna největší," prohlásil opatrně Mikael Blomkvist. Dag Svensson se pousmál.

„To je mi jasné. Ale máte nakladatelství."

„Jsou větší nakladatelství," konstatoval Mikael Blomkvist.

„To bezpochyby," opáčila Erika Bergerová. „Ale celý rok jsme diskutovali o tom, že bychom kromě běžné činnosti měli začít

s vydáváním knih v malém měřítku. Už jsme měli dvě schůze vedení a všichni se k tomu stavěli kladně. Naše vydavatelská činnost by byla velice omezená — ročně tak tři nebo čtyři knihy, které by z velké části tvořily reportáže z různých oblastí. Tedy jinými slovy typické novinářské produkty. A tahle kniha by mohla být dobrý začátek."

„Obchodování s lidmi," řekl Mikael Blomkvist. „Tak spusťte."

„Už na tom dělám čtyři roky. Na tohle téma jsem přišel díky své přítelkyni — jmenuje se Mia Bergmanová, je kriminoložka a zabývá se genderovým výzkumem. Dříve pracovala v Komisi pro prevenci kriminality a zabývala se výzkumem zákonů týkajících se prostituce."

„Tu znám," pronesla spontánně Malin Erikssonová. „Před dvěma roky jsem s ní dělala rozhovor, když přišla se srovnávací zprávou o rozdílném chování soudů k mužům a k ženám."

Dag Svensson přikývl a usmál se.

„Vyvolalo to pěkné pozdvižení," řekl. „Ale výzkumem v oblasti prostituce se zabývá už pět let. Díky tomu jsme se seznámili. Právě jsem pracoval na článku o internetovém kšeftování se sexem a dostal jsem na ni tip, že o tom dost ví. A taky věděla. Ale abych ten dlouhý příběh zkrátil — začali jsme spolupracovat, já jako novinář a ona jako vědecká pracovnice, pak jsme spolu začali chodit a rok nato jsem se k ní přistěhoval. Mia dělá doktorát a na jaře bude mít obhajobu."

„Takže ona píše disertaci a vy…"

„Já píšu zpopularizovanou verzi její práce a k tomu přidávám vlastní materiál. A taky jsem připravil zkrácenou verzi v podobě článku, který jsem dal Erice."

„Fajn, pracujete jako tým. Co je to za případ?"

„Máme vládu, která zavedla tvrdý zákon proti prostituci, máme policii, která má dohlížet na to, aby se ten zákon dodržoval, a soudy, které by měly soudit ty, co ho poruší — zákazníci prostitutek jsou delikventi, protože platba za sexuální služby je trestný čin —, a máme masmédia, co o tom píšou články plné morálního rozhořčení a tak dále. Přitom Švédsko patří k zemím, kde na hlavu připadá nejvíce prostitutek z Ruska a Pobaltí."

„Můžete to doložit?"

„Není to žádné tajemství, dokonce to není ani žádná novinka. Novinkou je ale to, že jsme mluvili s několika děvčaty, podle jejichž příběhu byl natočen film *Lilja 4-ever*. Většině z nich je mezi patnácti a dvaceti lety, pocházejí z východu z bídných sociálních poměrů a do Švédska se nechají nalákat na sliby o zaměstnání a podobně, ale potom skončí v drápech naprosto bezskrupulózní mafie. Proti některým z jejich osobních zážitků je *Lilja 4-ever* poklidný rodinný film. Chci tím říct, že ty dívky prožily věci, které film vůbec nedokáže vylíčit."

„Aha."

„A právě tohle je hlavním bodem Miiny doktorské práce. Ale ne mé knihy."

Všichni dychtivě naslouchali.

„Mia dělala s těmi dívkami rozhovor. Já jsem zmapoval dodavatele a okruh zákazníků."

Mikael se usmál. Nikdy předtím se s Dagem Svenssonem nesetkal, ale najednou měl pocit, že je to navlas stejný typ novináře jako on — v příběhu se soustředí na to podstatné. Mikaelovým zlatým pravidlem bylo to, že vždycky existují lidé, kteří nesou odpovědnost. *The bad guys*.

„A našel jste nějaká zajímavá fakta?"

„Můžu například zdokumentovat, že jeden úředník na ministerstvu spravedlnosti, který měl co do činění s přípravou zákona proti prostituci, zneužil přinejmenším dvě děvčata, která sem dovezla mafie. Jedné z nich bylo patnáct let."

„Páni."

„Na vedlejší úvazek na tomto případu pracuju už tři roky. Kniha bude obsahovat exemplární studie sexuálních delikventů. Na seznamu jsou tři policisté, jeden z nich pracuje u tajných služeb a druhý u mravnostní policie. Pak je tam pět advokátů, jeden žalobce a jeden soudce. Dále pak tři novináři, přičemž jeden z nich napsal několik článků o obchodování se sexem. V soukromí realizuje své násilnické fantazie s jednou pubertální šlapkou z Tallinu… a v tomhle případě se sotva jedná o nějaké oboustranné sexuální hrátky. Mám v úmyslu zveřejnit jejich jména. Mám neprůstřelnou dokumentaci."

Mikael Blomkvist hvízdl. Poté mu z tváře zmizel úsměv.

„Jelikož jsem zase odpovědným vydavatelem *Milénia*, chtěl bych si tu dokumentaci podrobně projít," řekl Mikael Blomkvist. „Když jsem naposledy podcenil kontrolu pramenů, vyfasoval jsem tři měsíce v base."

„Pokud ten článek budete chtít vydat, dostanete veškerý materiál, který si budete přát. Ale prodám ho *Miléniu* pod jednou podmínkou."

„Dag chce, abychom vydali i jeho knihu," řekla Erika Bergerová.

„Přesně tak. Chtěl bych, aby to vybuchlo jako bomba, a právě teď je *Milénium* ten nejdůvěryhodnější a nejodvážnější plátek v zemi. Nevěřím tomu, že by se našlo moc nakladatelství, která by měla odvahu něco takového vydat."

„Takže žádná kniha, žádný článek," shrnul to Mikael.

„Podle mě to vypadá skvěle," prohlásila Malin Erikssonová. Henry Cortez souhlasně zamumlal.

„Článek a kniha jsou dvě naprosto odlišné věci," řekla Erika Bergerová. „V prvním případě je odpovědným vydavatelem Mikael. Pokud jde o knihu, je právně odpovědný autor."

„Já vím," řekl Dag Svensson. „S tím si vrásky nedělám. Ve stejném okamžiku, kdy kniha vyjde, podá Mia na mnou jmenované osoby trestní oznámení."

„Ti nás roznesou na kopytech," řekl Henry Cortez.

„A to je zatím jen polovina," odvětil Dag Svensson. „Taky jsem vyšťáral několik článků té sítě, která na obchodování se sexem vydělává. Takže se jedná o organizovaný zločin."

„A co je zač?"

„Právě to je ta tragédie. Sexuální mafie je špinavá sebranka naprostých nul. Nevím přesně, co jsem čekal, když jsem s tímhle průzkumem začínal, ale z nějakého důvodu jsme si představovali — tedy alespoň já —, že ‚mafie' je banda oslňujících frajerů na společenské špičce, co se projíždí v nádherných luxusních bourácích. Myslím, že k té představě přispěly i některé americké filmy a," — Dag Svensson pohlédl na Mikaela — „taky ta vaše záležitost s Wennerströmem. Ale Wennerström byl svým způsobem výjimka. Já jsem našel bandu brutálních, sadistických a neschopných hovad, co sotva dovedou číst a psát, a když dojde na

organizaci a plánování strategie, jsou to naprostí idioti. Mají spojení s motorkáři a trošku lépe organizovanými kruhy, ale obchod se sexem pořád provozuje snůška úplných vymaštěnců."

„To je z tvého článku dost jasné," řekla Erika Bergerová. „Máme zákonodárství, policejní sbor a soudnictví, které každoročně dotujeme miliony z našich daní, aby proti obchodování se sexem zakročily… a oni nedokážou pochytat ani takovou bandu hovad."

„Je to jedno jediné systematické porušování lidských práv, při němž se jedná o dívky na nejnižším stupni společenského žebříčku, které jsou po právní stránce nezajímavé. Nechodí k volbám. Sotva se domluví švédsky s výjimkou několika slov, která potřebují pro uzavření kšeftu. Devadesát devět celých devadesát devět setin procenta všech zločinů týkajících se obchodování se sexem nikdo neohlásí na policii a ještě méně často skončí žalobou. To musí být špička největšího ledovce švédské kriminality. Jen si představte, kdyby se stejně lhostejně přistupovalo k bankovním loupežím, to je nemyslitelné. Došel jsem bohužel k závěru, že takovéto zacházení s lidmi by nemohlo pokračovat ani jediný den, pokud by se jím soudnictví jednoduše chtělo zabývat. Násilí páchané na dospívajících dívkách z Tallinu a Rigy rozhodně nepatří k prioritám. Kurva je prostě kurva. Je součástí systému."

„A ví o tom každý blbec," ozvala se Monika Nilssonová.

„Tak co vy na to?" zeptala se Erika Bergerová.

„Mně se ten nápad líbí," odpověděl Mikael Blomkvist. „Tenhle příběh bude hodně silný kafe, ale kvůli tomu jsme přece kdysi *Milénium* zakládali."

„Právě proto tu pořád pracuju. Vydavatel si musí čas od času trochu natlouct nos," prohlásila Monika Nilssonová.

Všichni kromě Mikaela se zasmáli.

„On jediný byl takový trouba, že znovu nastoupil jako odpovědný vydavatel," prohlásila Erika Bergerová. „Uveřejníme to v květnu. A zároveň vyjde i tvá kniha."

„Ta kniha je už hotová?" zeptal se Mikael.

„Ne. Mám synopsi, ale napsaná je sotva polovina. Pokud se domluvíme na vydání a dáte mi zálohu, můžu se knize věnovat na plný úvazek. Materiál mám skoro kompletní. Ještě mi zbývá dát dohromady nějaké drobnosti — vlastně jen proto, abych si